

Barbara Cartland.

Deghizare norocoasă.

Prolog.

Era frig în hotelul Barrack, dar măcar aveau un acoperiș deasupra capului și o lumină slabă venind de la lămpi. Pentru bărbații răniți care înduraseră frigul din timpul călătoriei peste Marea Neagră spre Balaclava, ca să ajungă la spitalul din Scutari, orice adăpost era binevenit.

Bărbatul care zăcea într-un pat foarte jos frigul și murdăria aproape nu mai contau. Până și durerea parcă venea de undeva de departe. Era conștient că se stingea.

Se gândi la tatăl și la fratele ei, amândoi departe, tocmai în Anglia. Nu fusese niciodată apropiat de ei, dar și-ar fi dorit să mai stea încă de vorbă cu ei încă o dată înainte de a muri. Știa însă că nu-i va mai revedea.

Pe jumătate conștient, văzu că o femeie se mișcă în jurul lui, punându-i într-o parte uniforma care arăta că e militar. Apoi, durerea îl prinse din nou în chingile sale și își pierdu cunoștința.

Când își reveni, starea lui se îmbunătățise. Cineva îl spălase și-i pansase rana, chiar dacă durerea nu ceda așa de ușor.

Ireptat, își dădu seama că pe marginea patului stătea cineva. Recunoscuse imediat persoana.

- Robert, șopti el.

- Starea dumneavoastră e ceva mai bună, domnule maior, zise sergentul Robert Dale.

Era un om în toată puterea, trecut de treizeci de ani, cu o față rotundă și buclată. Un zâmbet larg se ivi pe chipul lui.

- Un timp, am crezut că ați trecut în lumea celor drepti, zise el. Dar iată-vă din nou treaz, sir! Nu credeam că veți scăpa de gloanțele rușilor. Au fost atâtea morți, zise el închizând ochii, ca și cum nu voia să-și amintească imaginile cumplite care i se întipăriseră în minte.

Șase sute de călăreți se expuseseră pericolului într-o vale îngustă, iar jumătate dintre ei dispăruseră.

- Am aflat apoi că sunteți pe vas, continuă Robert Dale. Credeam că dintr-o clipă în alta veți muri. Dar presupun că sunteți indestructibil, domnule.

- Nu mă simt indestructibil, murmură John Milton. Mă aștept să adorm și să nu mă mai trezesc. Dar să nu mai

vorbim de mine. Tu cât de rănit ești?

- Nu cine știe ce, răspunse Robert, arătându-i brațul drept bandajat și piciorul stâng, pus în ghips. Tocmai voia să înceapă o discuție despre răni când văzu o femeie apropiindu-se de pat. Era trecută de treizeci de ani, mărunțică, dar inspirând autoritate.

- Trebuie să plecați acum, îi porunci ea. Domnul maior trebuie să doarmă. Vă puteți întoarce mâine.

- Dar va mai fi în viață mâine, domnișoară Nightingale? se grăbi el s-o întrebe.

Ceva în atitudinea femeii îl liniști. Plecă fără să mai scoată o vorbă.

A doua zi, când se întoarse, îl găsi pe maiorul John Milton tot în viață, dar extrem de mâhnit. Robert începu să-i vorbească, de parcă ar fi vrut să îl păstreze astfel în viață. Uneori, maiorul îi răspundea.

- Credeam că în armată voi avea parte numai de aventuri. Chiar mă bucurasem că sunt mezinul familiei, întrucât puteam astfel să mă înrolez și să "mă amuz". Pe atunci, nu eram decât un băietan. Credeam că a face parte dintr-un regiment de cavalerie însemna să mergi la parade îmbrăcat în uniformă, să călărești un cal frumos, să flirtezi cu fetele cele mai frumoase.

Se opri, iar Robert înțelegea ce voia să spună. Războiul din Crimeea izbucnise, punându-i față în față pe ruși și pe britanici. Tinerii dornici de luptă fuseseră imediat trimiși pe front. Dar cu o rapiditate uimitoare, visele de aventură se transformaseră în coșmar.

- Cum de au fost în stare să ne trimită în misiune? întrebă maiorul, vorbind mai mult pentru sine. Ca pe niște miei la tăiat.

A

închise ochii, ca și cum încerca să alunge acele amintiri din minte.

- Nu vă mai gândiți, sir, zise Robert.

- Ai dreptate. Vorbește-mi despre tine. Parcă ziceai că provii dintr-o familie de hangii...

- Așa e, sir. I ata are o afacere la Londra. Voia să preiau eu ftăiele acesteia, însă am fugit în armată. În ultima vreme, însă, am ajuns la concluzia că profesia de hangiu mi s-ar potrivi de minune.

- Mda! Viața tihnită pare nespus de atrăgătoare în asemenea clipe, admise maiorul. Dacă supraviețuiesc, cred că voi alege și eu ceva tihnit.

Schiță un zâmbet.

- Poate voi încerca și eu să devin hangiu. Pare un mod de viață promițător.

- Râdeți de mine, sir. Lorzii ca dumneavoastră nu devin hangii.

- Nu sunt lord.

- Nu spuneți că tatăl dumneavoastră este conte?

- Da, e vorba de contele Milton. Fratele meu, George, e viconte de Milton, mai precis, onorabilul John Milton.

- Dar ați fost crescut ca un lord, nu?

-Da.

- Și aveți o moșie? insistă Robert, care simțea că imaginea lui despre lorzi e adânc zdruncinată.

- Da, una foarte mare. Parcul Milton e un loc minunat, cu o rezervație pentru căprioare și stejari bătrâni.

- Oare de ce ați părăsit un asemenea loc?

John nu avea cum să-i spună că fugise de tatăl lui neîndurător și de arogantul său frate. Se simțise exclus și cu prima ocazie, își luase tălpășița. La Robert Dale, un om pe care fusese învățat în familie că trebuie să îl disprețuiască, găsisese mai multă afecțiune și prietenie decât în propria familie.

- Era mare, murmură el. Mult prea mare. Nu aveai cum să-i cunoști pe toți așa cum se cuvine. Un han ar fi cum nu se poate mai nimerit. Un loc prietenos, unde oamenii ți-ar zâmbi când te-ar vedea.

Sergentul îl privi uimit. Se presupunea că lorzii cei mari - căci așa îl considera pe John Milton - erau deasupra unor astfel de lucruri. Își dădu seama că maiorul avea probabil febră, singurul lucru care explica rătăcirea minții lui.

- Cred că doriți să vă odihniți, sir, zise el ridicându-se. Mă întorc mâine.

La ieșire, domnișoara Nightingale, care-i auzise ultimele vorbe, spuse:

- Mă tem că nu vă mai puteți întoarce. A izbucnit epidemia de holeră și cu cât vin mai puțini oameni la spital, cu atât mai bine. Cred că, oricum, plecați de aici în curând.

Spunând acestea, arată spre brațul și piciorul lui rănit, niciunul însă atât de grav încât să-l facă neputincios.

- Da, doamnă, admise el.
- Să știți că sunteți norocos, zise ea. Aici, mor mai mulți oameni din pricina epidemiilor decât din pricina rănilor.
- Maiorul...? exclamă el, alarmat.
- Rugați-vă pentru el, se mărgini să spună Florence Nightingale.

În zua următoare, sergentul Dale era detașat de la Scutari și trimis acasă, fără să-l fi revăzut pe John Milton și iară să mai aibă vreo veste de la el.

Capitolul 1

Cecilia fugea cât o țineau puterile. Ce bine ar fi dacă ar ajunge acasă și s-ar înkuia în camera ei înainte ca sir Stewart să-o prindă. Îl auzea cum găfăie în timp ce alerga prin pădure. Se apropia, dar abuzul de alcool și de mâncare îl scosese din formă. Cu puțin noroc, va reuși să scape din ghearele lui.

Dar când ajunse în pădurice, se împiedică, iar acesta o prinse din urmă.

- De ce fugi de mine? o întrebă el, luând-o de mâini.
- Pentru că nu suport să te văd! strigă ea, întorcând capul. Era dezgustată nu numai din cauza mirosului emanat de

acesta, ci și a înfățișării lui. Fața lui congestionată îl transforma într-o creatură detestabilă.

- Dă-te la o parte! strigă ea, furioasă. Ia mâinile de pe

mine!

- Gata! Gata! Las' că nu mă păcălești tu pe mine. Știu prea bine că prin atitudinea asta nu urmărești decât să mă ațâți și mai mult. Dar să știi că nu e nevoie de așa ceva. Dorința mea a ajuns deja la apogeu, și nimic nu se mai poate pune stavilă căsătoriei noastre.

- Eu voi fi aceea care se va pune stavilă. Nu mă voi căsători niciodată cu tine. De ce nu înțelegi?

El râse răutăcios.

- Poate pentru că nu mi se potrivește. Sunt tutorele tău și doresc să te iau de soție. Am vorbit cu mine și mi-am dat singur voie. Așa încât, tot ce-mi mai rămâne de făcut, este să fixez data.

- Numai că nici prin cap nu-mi trece să mă căsătoresc cu tine! strigă ea.

- NU ai de ales. Vei face exact ce va dicta tutorele tău.

- Mai bine mor.

- Nu mai spune prostii. Căsătoria noastră e deja stabilită. De-abia aștept momentul. Ce zici de un sărut, ca dovadă de iubire?

Spre groaza ei, el își apropie fața mustăcioasă de ea. În ultima clipă, reuși să-i evite atingerea, întorcând capul.

În cele din urmă, reușind să-și adune puterile, îl dădu la o parte, iar bărbatul se poticni și căzu pe spate.

Era plin de furie.

-Ce...

\

Dar Cecilia nu-l mai asculta. Își ridicase fusta și o luase la sănătoasa, oprindu-se doar în propria cameră. Se lipi cu spatele de ușă și izbucni în plâns.

Nu-i venea să creadă că ajunsese într-o asemenea situație. Cu o jumătate de an în urmă, ducea o viață tihnită și fericită alături de tatăl ei, Charles Reynolds, un negustor bogat. Îl iubea enorm, iar de la moartea mamei sale, petrecută cu cinci ani în urmă, fuseseră totul unul pentru altul.

Tatăl ei fusese perfect din toate punctele de vedere. Nu avea decât un cusur: dorința de a avea un titlu nobiliar. Tânjise dintotdeauna ca fiica ei să capete un titlu aristocratic, iar când sir Stewart Paxton apăruse în viața lor, fusese de-a dreptul copleșit.

Nu era simplu pentru o fată de negustor să facă o partidă bună. La Londra, nimeni nu-l lua în seamă pe domnul Reynolds. Nici măcar bogăția nu-i asigura accesul în rândul nobilimii.

Acasă însă, pe coasta de sud, lucrurile erau mult mai simple. Chiar dacă înalta societate îi întorsese spatele, tot mai trăgea nădejde că va obține pentru fiica ei o brumă de recunoaștere.

Când îl cunoscuse pe sir Stewart, crezuse că va obține în sfârșit, titlul mult râvnit pentru fiica lui.

Cecilia avea o părere diferită de aceea a tatălui ei. Pentru

ea, sir Stewart nu era decât o ființă vulgară, lacomă după bani. Îl măgulise pe tatăl ei, îl antrenase în jocul de cărți, la care ieșea aproape întotdeauna învingător. Cecilia era sigură că trișează.

Nu era deloc ceea ce dorea de la un bărbat. Încă de când era copilă, visase un cavaler în armură strălucitoare, un tânăr chipeș care s-o curteze, care să-i cadă la picioare de admirație.

Existau o mulțime de tineri care roiau în jurul ei, atrași cu siguranță de părul ei ca mierea, de chipul drăgălaș și de ochii mari albaștri. Tatăl ei îi respinsese pe toți.

- Aleargă după banii tăi. Știu că vei avea o moștenire consistentă.

- O, tată! Sunt sigură că te înșeli, riposta ea, amintindu-și de un tânăr care-i reținuse mâna într-a lui mai mult decât se cuvenea, și de altul care o privea languros.

Nu pomenise de aceste incidente de față cu tatăl ei, întrucât se temuse că acesta nu le va vedea cu aceiași ochi.

- Lasă totul în seama mea, draga mea, îi spusese tatăl ei, bătând-o pe umăr. Bizuie-te pe tatăl tău în alegerea soțului perfect.

Iar acest soț perfect nu era nimeni altul decât sir Stewart.

Când Cecilia auzise vestea, râsese cu poftă, încredințată că

tatăl ei glumește. Spre groaza ei, acesta fusese cât se poate de serios.

- Vei avea titlu! Lady Paxton. Gândește-te numai!

- Numai să mă gândesc și mă simt deja bolnavă, îi răspunsese ea.

Tatăl ei se înfuriase de câteva ori, iar ea fusese nevoită să fugă, căutându-și refugiu la doamna Alice Baines.

Alice îi fusese doică mulți ani. Când plecase, în urmă cu cinci ani, o făcuse pentru a se căsători cu George Baines, un măcelar. Stăteau la vreo opt kilometri depărtare, iar Cecilia îi vizitase de nenumărate ori.

Doamna Baines reușise s-o liniștească, o povățuise cum putuse mai bine, astfel încât fata revenea acasă și mai îndârjită în hotărârea de a ține piept tatălui ei.

Sfaturile doamnei Baines fuseseră foarte eficiente, de vreme ce la moartea tatălui ei, Cecilia era tot necăsătorită.

Dar ușurarea ei nu durase prea mult. În testamentul său, făcut cu doar câteva zile înainte de a muri, domnul Reynolds îl numise pe sir Stewart tutore al fiicei sale. În mai puțin de o săptămână, fata se trezise mutată cu forța în casa de la Londra a lui sir Stewart, încât să nu mai aibă nicio portiță de scăpare.

- Nicio șansă de scăpare, murmură ea. Sunt prizonieră aici. O, ce să fac?

Rămase cu urechile ciulite, în caz că sir Stewart venea după ea. Dar spre marea ei ușurare, îl auzi ieșind pe ușa din față. Peste câteva minute, auzi zgomotul unei trăsură care se

BARBARA CARTLAND

îndepărta.

Cecilia își puse imediat o pelerină peste umeri, o bonetă Pe cap și se strecură pe ușă. Pe coridor, auzi pași apropiindu-se de undeva de la etaj și se grăbi să ajungă jos, astfel încât să nu fie văzută.

Ieși pe o ușă lateralnică, apoi pe stradă. Găsi repede o trăsură și dădu vizitiului adresa doamnei Baines.

Domnul Baines era în spatele tejghelei, iar când o văzu, își flutură mâna în semn de salut.

- Du-te repede în spate! Se va bucura să te vadă și să-ți dea o veste bună.

Doamna Baines era în al nouălea cer și-i mărturisi că aștepta un al treilea copil.

- Maternitatea îți priește! exclamă Cecilia, încântată.

- De-abia aștept să te văd și pe tine cu copii, draga mea.

Se va mântui când vei găsi bărbatul potrivit. Tot mai ai necazuri din pricina acelui monstru?

- O, Alice! E îngrozitor. Se comportă tot mai rău. Cum de m-a lăsat tata în ghearele acestui om?

- Total tau era un om de ispravă din multe puncte de vedere, dar fluturându-i un titlu prin fața ochilor, era suficient să-și piardă judecata. Mă bucur enorm să te' văd. Credeam că sir Stewart nu îți va mai permite să mă vizitezi.

- Se străduiește din răspuț să mă împiedice. Am fugit pe ascuns. Ba chiar am fost nevoită să o evit pe camerista

mea, deoarece mă spionează și-i raportează totul. A concediat-o pe draga mea Jane și m-a obligat s-o accept pe camerista adusă de el. O cheamă Harriet și nu mă slăbește din ochi. Pretinde că e o cameristă de clasă și că am nevoie de ea când mă voi învârti în cercuri înalte. De fapt, mi-e cu desăvârșire nefolositoare. Mare noroc că tu și cu Jane m-ați învățat să fac totul singură. O, Alice! Am o viață de coșmar. Omul acesta îngrozitor spune că fiind în doliu, nu trebuie să văd pe nimeni. Trebuie să scap. Dar cum? Și unde să mă duc?

- Păi... ai putea veni la noi, se offeri imediat Alice.

- Ești tare drăguță, dar nu vreau să vă fiu o povară.

- Ba deloc, spuse domnul Baines, care tocmai intra. NU ar fi o idee bună să rămâi foarte mult, întrucât te-ar putea găsi. Dar dacă vei scăpa, trebuie să vii mai întâi la noi ca să hotărâm următorul pas ce trebuie făcut.

A ^

- Sunteți amândoi așa de buni, oftă Cecilia. Înseamnă enorm pentru mine să pot apela la voi, dar sper din suflet că nu voi fi nevoită să fug. Sir Stewart se va dovedi în cele din urmă un om înțelept. Trebuie numai să dau dovadă de fermitate.

La întoarcere, încercă să se convingă că e pe drumul cel bun, și chiar reuși să se mai liniștească. Fu suficient de norocoasă încât să se strecoare în casă nevăzută, dar ghinionul o pândi în clipa când, odată ajunsă la jumătatea scărilor, se trezi întrebată:

— - BARBARA CARTLAND

- Unde ai fost?

Glasul lui sir Stewart era ca o lovitură de bici. Se întoarse și-l văzu în josul scărilor, mormăind nemulțumit.

- Te-am întrebat unde ai fost? repetă el cu furie.
- Oriunde, numai să nu fiu nevoită să rămân în această casă.
- Nu te juca așa cu mine, fetițo! Vreau să știu unde ai fost.
- Iar eu refuz să-ți spun.

Bărbatul urcă treptele până ajunse lângă ea.

- Ai avut întâlnire cu vreun bărbat?
- Nu. E tot ce scoți de la mine.
- Nu te cred. Te întâlnești pe ascuns cu cineva, nu-i așa? Recunoaște!

Nu recunosc nimic, pentru că nu e nimic de recunoscut.

- Atunci, de ce ieși din casă fără să te vadă nimeni? O femeie decentă își ia camerista cu ea.
- Creatura aceea îngrozitoare pe care ai pus-o să mă spioneze? O detest aproape la fel de mult ca pe tine. Reîuz să-ți mai răspund la întrebări. Nu te privește ce fac.
- Îmi vei deveni soție.

- O minciună. Singura promisiune pe care am făcut-o vreodată, a fost să scap cât mai repede de tine. Nu peste multă vreme voi împlini douăzeci și unu de ani și voi pleca din această casă, iar dumneata va trebui să dai socoteală pentru felul cum mi-ai cheltuit banii. Nu cred că îți va fi tocmai ușor. Pe mine nu mă duci de nas, cum ai făcut cu tata.

Timp de o clipă, crezu că o va plesni. Chipul îi devenise stacojiu din pricina furiei. Făcu un efort și reuși să se stăpânească.

- Ne socotim noi mai târziu, zise el cu asprime. Acum, du-te și pregătește-te pentru cină. Avem oaspeți în această seară.

- Pe cine? Tot prietenii tăi bețivani?

- Oaspetele nostru va fi reverendul Shotton, așa încât ai grijă cum te porți.

Nu era deloc o ușurare să știe că au un asemenea oaspete, de vreme ce reverendul Shotton era din același aluat ca sir Stewart. Sub aparența hainelor preoțești, era un om vulgar și viclean, cusururi ascunse sub un aer de smerenie fățarnică.

Harriet veni s-o ajute să se schimbe.

-Am scos din șifonier două rochii potrivite pentru această seară, își anunță ea stăpâna.

Cecilia își aruncă ochii asupra celor două rochii și le respinse pe amândouă.

- Sunt prea decoltate, explică ea. Nu s-ar cuveni să port așa ceva, având în vedere că sunt în doliu.

- Sir Stewart dorește să arătați cât mai bine în această seară, îi răspunse Harriet cu asprime.

Cecilia o fulgeră din ochi.

- Nu încerca să-mi poruncești! strigă ea. Numai eu decid

ce se cuvine să port. Nici tu, nici sir Stewart.

Se duse la dulap și scoase de acolo o rochie decentă, din mătase albastră.

- Nu așa dorește să vă vadă sir Stewart, zise camerista cu răceală.

Cecilia, care între timp își recăpătase cumpătul, îi răspunse cu calm.

- Harriet, domnul Shotton nu dorește să mă vadă îmbrăcată necuviincios. Este un bărbat ireproșabil din punct de vedere moral.

Harriet, care știa că nu e adevărat, rămase fără grai, iar

Cecilia putu să-și schimbe liniștită straiele. Singurul lux pe

care și-l îngădui, fu să-și pună niște cercei care aparținuseră mamei sale.

După aceea, coborî în bibliotecă, așteptând să fie invitată la cină.

Când o văzu, sir Stewart își arătă pe față nemulțumirea.

- Harriet mi-a spus că ai strâmbat din nas, că ai făcut mofturi.

- Dimpotrivă, am dat dovadă de bunu simț, dat fiind că m-am îmbrăcat cât se poate de decent.

Tutorele ei păru că își pierde cumpătul, dar până la urmă reuși să se stăpânească.

Să nu certăm, spuse el cu un zâmbet silit. Ți-am cumpărat ceva și vreau să ți-l ofer într-o stare de armonie.

Cecilia rămase tăcută.

- Nu vrei să știi despre ce cadou este vorba?

- NU am nevoie de nimic de la tine, decretă ea cu fermitate.

- Toate fetele doresc să primească daruri.

- Depinde cine le oferă. Eu nu vreau nimic de la tine.
- NU ai putea face un mic efort să fii mai agreabilă? zise el scrâșnind din dinți.
- Mă voi comporta cât se poate de frumos cu oaspetele nostru, dar cu tine nu vreau să am de-a face.
- Nici măcar pentru asta? întrebă el zâmbind mios și scoțând o cutie de catifea pe care o deschise și din care ieși un lanț cu diamant.

Cecilia îl privi cu răceală. Era limpede că se aștepta ca ea să se arate plină de recunoștință, dar singurul gând care-i veni în minte fu cât se poate de cinic: cumpărase bijuteria din banii ei.

- Ți-am spus că nu doresc nimic de la tine. Dă-te la o parte din calea mea, strigă eaa, încercând să se elibereze.

El tot încerca să-i prindă lăntșorul de gât. Furioasă că nu o lasă în pace, Cecilia îl palmui, iar apoi își înfipse unghiile în fața lui.

- Fir-ai să fii de...

Dar nu reuși să-și ducă la îndeplinire amenințarea, întrucât în clipa aceea se auzi o bătaie în ușă. Sosise reverendul Shotton.

- Ne socotim noi mai târziu, șuieră el în timp ce se îndrepta spre ușă.

Cecilia trase adânc aer în piept, pregătită să îndure resemnată seara.

Cina se dovedi un veritabil supliciu, dar cumva supraviețui. Domnul Shotton privea cu subînțeles zgârieturile de pe obrazul lui sir Stewart, apoi pe ea, ca unul care înțelesese semnificația acestor întâmplări.

Bănuise că sir Stewart îl invitase ca aliat, și deveni sigură de acest plan când acesta făcu aluzie la stabilirea datei nunții.

Cecilia era gata de contraatac, dar sir Stewart închise imediat subiectul, zicând ceva despre doliul care se cuvenea respectat.

înțelese din atitudinea lui că îi era teamă de un foc încrucișat. Un val de satisfacție o copleși la gândul că îl redusese la tăcere. Pe de altă parte, știa foarte bine că totul era provizoriu, așa încât nu-și putea permite să se relaxeze.

Cât de repede reuși, le ură noapte bună și-i lăsă în plata Domnului. Odată ajunsă în odaia ei, începu să măsoare camera în lung și-n lat. Știa că-i va fi cu neputință să închidă ochii. Brusc, totul devenea foarte serios.

Dormitorul i se părea ca o temniță. Trebuia să iasă. Scoase capul pe hol și privi cu atenție în jur. Dacă o lua prin seră, putea ajunge în grădină.

Dar îndată ce intră în seră, îngheță. Din spatele frunzelor unei plante, auzi vocea lui sir Stewart.

- După cum vezi, sunt până peste cap în bucluc.

Iar domnul Shotton îi răspunse:

- Nu s-ar zice că ai îmbunătățit situația aseară, pierzând atâtia bani.

- Nu ești în situația de a-mi ține predici, având în vedere că banii au trecut la tine, îl apostrofă sir Stewart.

- Dacă te consolează cu ceva, i-am pierdut și eu după aceea. Așa că vezi, niciunul dintre noi nu se află într-o situație mai bună decât celălalt.

- Iar eu trebuie să acționez grabnic. Credeam că până acum sunt căsătorit cu ea, dar se dovedește a fi încăpățânată ca un catâr. Dar ceea ce e mai rău, cred că se întâlnește cu cineva. Nu-mi permit s-o pierd. Mă amenință că mă va aduce în fața justiției când împlinește douăzeci și unu de ani, ceea ce mă va ruina. Dacă nu cumva o vor face înainte creditorii.

- Și ce aștepți de la mine?

- Să ne căsătorești.

- Dar nu va accepta, dacă zgârieturile de pe fața ta sunt opera ei. Nu va consimți.

- Atunci, ne vom căsători fără consimțământul ei. Va veni la biserică de voie de nevoie, iar tu ne vei căsători.

- Doar nu o vei aduce pe sus? E o fire temperamentală și va face război mare. Va urca pe toată lumea în capul nostru.

- Nu și dacă îi dăm ceva care s-o potolească.

— — barbara cartland

După câteva clipe de tăcere, domnul Shotton întrebă:

- Vrei să droghezi?

De ce nu? Voi pune astfel capăt acestei situații absurde.

- Nu-mi mai spune nimic. Nu vreau să știu.

- Dar ne vei căsători, dacă vrei să primești restul banilor.

- Presupun că va trebui s-o fac. Să fie cât mai curând. Inima Ceciliei bătea nebunește, în timp ce se retrăgea din

sera. Nu mai avea timp de pierdut. Trebuia să plece negreșit. Se strădui să fie calmă și să se comporte normal.

Când Harriet veni la ea, îi permise s-o ajute să se schimbe și s-o pieptene. După plecarea acesteia, rămase pe întuneric și se gândi la încurcătura în care se afla.

A . Se ndlca clm Pat și se duse la șifonier. Primul gând iu să își ia numai strictul necesar.

Dar unde să plece? Și cât va lipsi? Astfel, împachetă cât mai multe straie de calitate, după care deschise sertarul de sus unde ținea încuiată o cutie cu bani de la mama ei.

. Pastrase banii Pe care-i Pornea lunar de la tatăl ei înainte să moara, neștiind cu ce situații se va confrunta.

Știa oare ca va veni și o asemenea zi? Oricum, era

bucuroasă că fusese suficient de înțeleaptă încât să strângă

am, pentru că altfel nu ar fi avut cum să făurească planuri de evadare.

Era exact ce va face: va evada.

Se îmbracă repede și aruncă o privire pe coridor. Pășii cu

precauție, rezistând cu mare greutate tentației s-o ia lua la goană.

În bucătărie, pisica deschise leneș un ochi, dar îl închise la loc.

Se strecură în curte, apoi pe stradă. Din fericire, chiar atunci trecea prin preajmă o trăsură. Urcă și dădu adresa familiei Baines. Între timp, se crăpase de ziuă.

- Ai venit să rămâi la noi, o întâmpină zâmbitor domnul Baines.

- Ce bine! exclamă și Alice, bucuroasă.

- O, nu, draga mea Alice! S-ar putea să vă pun în primejdie. Am venit doar pentru o zi. Măine, o șterg.

- Dar unde te vei duce?

- La Brighton.

- Nu te poți întoarce acasă. E primul loc unde acel om te va căuta.

Cecilia înălță capul și spuse, pe un ton hotărât:

- Nu acasă. Mi-am amintit de un alt loc unde voi fi în perfectă siguranță. Vă rog să nu vă faceți griji în privința mea. Mă duc la „Paradisul”.

Capitolul 2

În ultima parte a călătoriei spre moșia familiei Milton

soarele se ascunsese în spatele norilor, în acord cu starea suiletească a contelui.

După ce trăsură opri în fața ușii de la intrare, contele sări urca treptele și pătrunse pe ușa deschisă de un valet. Merse drept în camera de dormit. Toți cei care îl cunoșteau, puteau să își dea seama că e în vârstă.

Ajuns la fereastră, privi răsăturile de flori din grădină și murmură:

- Doi ani! Am trudit doi ani pentru a readuce acest loc la

gloria de odinioară, iar acum aflu că nu mai am o șansă. Da

am cheltuit mult mai mult decât intenționasem, dar rezultatul este pe măsură.

Avocații îl preveniseră, iar vorbele lor fuseseră o lovitură dură pentru contele. Era proprietarul unei moșii întinse, dar fără mijloace financiare să o întrețină.

Câteva clipe, aproape își dori să fie din nou pe câmpul de luptă din Crimeea. Experiența fusese cumplită, dar viața aceea avea o simplitate după care tânjea.

La spitalul Barrack din Scutari se îmbolnăvise de holeră și se zbatuse zile întregi, între viață și moarte. Până la urmă, devotamentul domnișoarei Florence Nightingale și al infirmierelor aflate sub comanda ei îl salvase, readucându-l la viață.

Slăbise îngrozitor. Avea senzația că nu știe cine și unde este, deși - dacă ar fi fost întrebat - ar fi știut să-și decline identitatea și regimentul. Totul se schimbase acum, mai ales el.

De la spital, fusese trimis drept acasă. Primise o telegramă prin care era informat că fratele lui murise.

Călătoria pe mare spre Anglia fusese un fel de buimăceală: cu un picior într-o lume și cu celălalt în alta. Pe atunci, nu avusese niciun detaliu privitor la dispariția fratelui său.

Va afla mai apoi că fusese victima unui accident de vânătoare. Iar acum, era moștenitorul titlului de conte și al moșiei aferente. I se părea ireal.

John își găsisse tatăl pradă depresiei. Trăise numai pentru fiul lui cel mare. Își privise fiul mai mic și se mărginise să-i

CÂRTI.A Nn

spună:

- Bine că te-ai întors teafăr. Vei moșteni totul Ar fi vrut să-i spună ca nu dorește să fie moștenitorul «tlulu, ș, moșiei cu un asemenea preț, dar se opri, intimidat de privii ea pierdută a tatălui său.

lordul Milton nu era câtuși de puțin interesat de ceea ce avea de spus John. Așteptase să-l vadă întors acasă, de dracul moșiei,. In aceeași noapte, își pusese capăt zilelor.

John fusese năucit de decizia lui. Se trezise peste noapte domnind peste o moșie foarte întinsă, care avea mare nevoie e reparați,. Luase hotărârea de a o restaura, de a o reduce la straluarea de odinioară, în parte din dragoste pentru locul natal, in parte ca sa umple cumva golul din sufletul său.

In ultimii doi ani, aproape nu părăsise moșia. Cândva îi Plăcuse societatea londoneză. Acum însă, avea senzația'eă totul e mult zgomot pentru nimic, mai ales că toată lumea dorea sa vorbească despre războiul din Crimeea.

Crape unui corespondent cutezător al ziarului „The «nes , războiul ftisese relatat publicului mai mult decât oricare alt război. Descriesese suferința soldaților, dar si

eroismul domnișoarei Nightingale, ca și prostia ofițerilor comandanți.

Această prostie se aflase la originea rănii primite de John O rana d,, pncina căreia fasea câ, pe ce să moară. Nerozia de a ataca trupele rusești îngrozise publicul britanic. Fapta

intrase în istorie drept Atacul Brigăzii ușoare, iar supraviețuitorii fuseseră celebrați ca niște veritabili eroi.

Fusese scoasă o nouă medalie, numită Crucea Victoriei. In anul următor, John și alți șaizeci de bărbați se strânseseră în llyde Park, la Londra, unde tânăra regină, călare, pusese decorația pe pieptul fiecărui luptător.

Cumva, John supraviețuise festivităților, dar nu voia să-și amintească ceva care îl umplea în continuare de groază. La scurtă vreme după aceea, se întorsese acasă.

De atunci, se implicase trup și suflet în refacerea casei, prea absurdit de muncă încât să-și dea seama că banii se împuținau.

Moșia suferise numeroase modificări în bine, dar banii se terminaseră și mai erau multe de făcut.

- Am nevoie de un miracol, își spuse el. Dar de unde să apară?

În clipa aceea, majordomul intră în odaie.

- O doamnă bogată dorește să vă vadă, stăpâne.

John îl privi uimit.

- Ce prezentare ciudată, Carter. De unde știi că e bogată?

- Toată lumea știe de averea doamnei Dilney. I s-a dus vorba.

De îndată ce aceasta intră, toate îndoielile lui John se risipiră. Era limpede că avea de-a face cu o femeie foarte bogată. Purta un pardesiu din blana cea mai scumpă. La

BARBARA CARTT Aivn urechi purta diamante, la fel pe degetele de la mâini

- Bună dimineața, lord Milton. Sunt Anthea Dilney și mă bucur să vă cunosc.

El murmură ceva politicos. Nu înțelesese că unul din motivele încântării ei era că întâlnea un bărbat nescus de

- A trecut ceva vreme de când doresc ca drumurile noastre să se încrucișeze.

- Ma tem că nu prea am ieșit în lume, se scuza contele.

- Înseamnă că nu ai auzit de mine, declară ea. Sunt americana, chiar dacă mama mea e englezoaică. Și-a ridicat în sus ața țara natală, determinându-mă să-mi doresc să locuiesc o vreme aici. Intenționez să închiriez o moșie englezească autentică și să mă bucur de statutul de lady.

John îngăimă ceva. Era prea uimit să se gândească la ceva interesant de spus.

- Cautam o casă magnifică precum este aceasta. Cred că

grădina și casa erau foarte frumoase înainte de a fi neglijate.

- Trebuie să recunosc că am cam neglijat moșia. M-am

Străduit să-o aduc pe linia de plutire, dar mai sunt multe de racut.

Chiar și așa, aș dori să-o închiriez.

Câteva clipe, contele nu găsi nimic de spus, așa de surprins era.

- V-aș închiria-o cu plăcere, dar mai sunt atâtea de făcut, spuse el în cele din urmă.

- O voi face eu. Tata mi-a lăsat o mulțime de bani, așa încât îmi permit să investesc aici.

El o privi uimit.

- Vreți să spuneți că doriți să închiriați moșia în starea actuală?

- Vreau să-o închiriez și să-o repar. Va fi amuzant.

- Câtă vreme?

- Trei sau patru ani. După care mă întorc în America. Deocamdată, doresc cu ardoare să fiu o lady.

Deși vorbea pe un ton cât se poate de serios, lui nu-i

venea să creadă.

Zăpăcit de această întâmplare neașteptată, John acceptă să-l întâlnească pe reprezentantul acesteia, în seara aceea, rămas singur, își spuse:

- E o minune din Ceruri! Trebuie să-i mulțumesc Domnului în genunchi.

Fiind înglodat în datorii, trebuia să dea dovadă de multă prudență, să fie atent ce semnează.

O surpriză și mai mare îl aștepta a doua zi.

Doamna Mneg reveni a doua zi și accepră să închirieze mnu eaga moșie pentru suma cea mai mare pe care John îndrăznise s-o ceară. Va intra în posesie la sfârșitul lunii

prin «Lr^ * SPUSe d “mp ce se P'imba

P grad,na, este sa-mi găsesc un ah cămin și o modalitate

de a-mt umple timpul, ca să nu mă mai gândesc la cât de

searbada este viața mea. Presupun că sunt de-a dreptul

nerecunoscător, având în vedere cât de mult am primit”

Știa insa că era prea puțin, având în vedere că în viață

contau cu totul și cu totul alte lucruri. Cunoștea o mulțime

e femeii care s-ar f, căsătorit cu el numai pentru titlu, unele

J e ele chiar bogate. Dar care s-ar fi căsătorit cu el din

dragostei Nu avea un răspuns la aeeastă întrebare. Tot ce stia

er a ca nu întâlnise fata care să-l facă să-și dorească a-i cuceri inima. 1

Privea înapoi uimit timpul care se scursese, întrebându-se cum de crezuse ca se va distra la război.

Un timp, i și găsisse liniștea în renovarea casei. Acum însă avea nevoie de altceva care să ofere o semnificație vieții sale 1 prea știa ce anume ar putea fi.

disperate.^'11" '***" “ mai°rd°mUl “ fece Semne

- A venit cineva să vă vadă, sir. Un bărbat.

- Cum îl cheamă?

- Sergentul Dale. A spus:"dacă e el, ma cunoaște".

- Sergentul Dale? exclamă John, încântat. Pe cinstea mea, clar e grozav! Robert!

Robert își întoarse fața luminoasă spre el, când ajunse pe hol. Cei doi își strânseră mâinile.

- Mă bucur să te văd. Mă bucur că ești teafăr! exclamă Robert. Aproape îmi pierdusem speranța când mi-a ajuns la urechi zvonul că ai devenit conte. Mi se părea prea frumos să fie adevărat.

- E adevărat. Carter, adu-ne ce ai mai bun. Dumnealui e prietenul meu.

Merseră în bibliotecă și începură să discute despre vremurile de altădată, ridicând paharele și ciocnind.

- Fratele meu a murit, iar tatăl meu a ales să-l urmeze, îi spuse John cu mult calm. De atunci, am început să restaurez acest loc, dar...

Ridică din umeri, ca și cum era tot ce avea de spus.

- Nimic nu a mai fost la fel ca înainte de Crimeea, nu-i așa?

- Nu, Robert. Tot ce părea important înainte... Avem nevoie de noi provocări, dar de unde să le luăm?

- Ei bine, eu am găsit. Când m-am întors acasă, am pus pe picioare o afacere cu tatăl meu, învățând cum să fiu hangiu.

- Dacă îți amintești, era visul meu, zise John, schițând un zâmbet. Tot mai cred că m-aș fi descurcat de minune.

- Și eu sunt sigur, sir. De fapt... de ce nu m-am gândit mai devreme? „Paradisul”!

- Așa se numește casa ta de la Londra?

— Nu, e cealaltă casă a mea. Tata avea o casă la mare ramasa de la un vechi prieten care nu avea familie. Nu e propnu-zts un han, ci mai degrabă un hotel unde trag oameni, de soi. E nevoie de un gentleman care să-l coordoneze. Cineva ca tine.

- Robert, glumeam! Ce știi eu despre administrarea unui han?

- Dar în Crimeea ne-ai coordonat foarte bine.

- Vorbește-mi despre locul acesta. Unde se află?

- la Brighton, pe coasta de sud. Știi, locul unde prințul moștenitor și-a construit pavilionul. Consiliul local l-a cumpărat de la regină în urmă cu câțiva ani, iar acum găzduiește expoziții și concerte. De când există și cale ferată oamenii dau năvală în permanență.

- Cum e hotelul?

- Pat nu e mare. Are patru dormitoare duble și patru simple, fiind situat chiar la țărmul mării. Când am plecat la Londra, tata a preluat frâiele. S-a ocupat foarte bine, dar a murit, iar acum am nevoie de cineva care să-l înlocuiască. Are o sufragerie foarte frumoasă.

John căzu pe gânduri. Avea din „ou senzația că trăiește un Vis, numai ca de data aceasta visul era tentant.

- Nu vreau să las asemenea treburile pe mâna cuiva în care nu am încredere. Și în cine aș putea avea mai multă?

- Bine, accept! zise brusc John.

Propunerea aceasta rezolva o mulțime de probleme, de exemplu unde va locui cât va închiria moșia doamnei Dilney.

- Rămâi peste noapte la mine, Robert. Avem multe de discutat.

În dimineața următoare, porniră, spre Londra, unde poposiră la clubul lui John. De la Londra, luară trenul spre Brighton. Din gară, o trăsură închiriată îi duse la hotelul „Paradisul”.

John nu prea știa la ce să se aștepte, dar ceea ce văzu îl surprinse în mod plăcut. Clădirea arăta ca o casă de țară, nu una grandioasă, dar confortabilă. Era înconjurată de copaci și departe de drumul principal.

Înăuntru, John fu și mai încântat. Sala de oaspeți, mai ales, era o minunăție. Dădea spre mare și era scăldată în lumină.

Interiorul era frumos decorat, iar mobila părea confortabilă.

În partea cealaltă a sălii, puteai privi spre grădină. Florile puse în straturi creau un tablou încântător.

Robert îl conduse pe John sus, să vadă cele opt

dormitoare prevăzute cu băi, toate t„tr-o foarte bună stare Pot, u arata șt bucătăria care era curată lună Doamna ^«idaruiui, en cea care se ocupa de mâncaTs care dtn cate se parea, era o foarte bună bucătăreasă. La fel și

- Doar nu vrei să spui că gătești?

- o, nu! Dacă avem oaspeți care rămân peste noapte am

~ Sat!SUnt d0Ui- pricep de m“

gătit și le chemam de câte ori hotelul e plin.

Și e adesea plin?

Înce^deh sl3r™ ' *** h *****•™<!«e au put deja sa se puna in mișcare.

- NU ara mai văzut până acum o priveliște așa de frumoasă spie mare, remarcă John.

- Toată lumea spune asta. Dormitoarele cu vedere spre e «mt mai scumpe. Să-ți pregătesc masa. P

Ma surprinde că nu le-ai cerut doamnei si domnului Jones sa se ocupe de „Paradisul”.

- Sunt oameni de ispravă, însă eu doresc ca acest loc să a aga cîtentela aleasă. Iar pentru asta e nevoie de cineva ea

- îmi propui un salariu?

come sîriaT îť" StâP“C' *' *â"d“>

onte salartat. Îț, propun sa-ți dau jumătate din profitul pe e îl faci m următoarele trei luni.

Având în vedere că sezonul era la început, iar John era un novice, ideea i se păru foarte bună.

Continuă să discute despre tot felul de detalii practice, dar în adâncul sufletului era ferm convins să găsisese acel misterios "ceva" pe care îl căutase.

- Atâta vreme cât stau aici, nu sunt conte, declară el. Voi li doar John Milton.
- La ce folosește să fii conte dacă nu o declari? Întrebă Robert, scandalizat.
- Vreau să văd cum mă descurc cu oamenii care mă iau drept un om obișnuit.
- Te-ai descurcat foarte bine în Crimeea, când nici măcar nu aveai titlu.
- Era ceva diferit. Aici, nu pot să-i atac pe clienți.
- Dar dacă ar ști că ai fost erou în Crimeea...
- Nu! replică John cu asprime. Decizia e a mea. Să nu mai insistăm. Sunt John Milton, atât și nimic mai mult. Chestiunea e reglată. Mă întorc peste o săptămână și vom vedea ce fel de hangiu sunt.

^

Peste o săptămână, John coborî din trenul sosit în gara din

BARBARA CARTEA Nn

Brighton într-o stare sufletească foarte bună. Era însorit de valetul sau. Era o experiență nouă pentru el, iar perspectiva de a li la mare îl încânta. Îndrăgise marea de când era de-o șchioapă.

I se părea că va fi într-o veritabilă vacanță, de vreme ce putea înota oricând. În plus, aerul era mult mai curat decât la Londra.

Când ajunseră la hotelul „Paradisul”, John văzu soarele strălucind pe cer. I se părea cea mai potrivită urare de bun venit.

Atât în față cât și în spatele hotelului, erau plantate flori.

— Când intră pe hol, văzu că doamna Jones îl aștepta zâmbindu-i încântată. Aceasta îl conduse în camera care i fusese rezervată. Frank, valetul său, privi aprobator camera.

era un tânăr chipeș, cu mare trecere printre servitoare. Se bucurase că pleacă, întrucât una din cameriste auzea clopote de nunta, în vreme ce el nu. Acum, era gata pentru o altă aventură.

- Am văzut o sujnicuță de la bucătărie tare drăgălașă comenta el.
- Ai grijă cum te porți! îl dojeni John, încercând să para sever.
- Da, stăpâne. Voi numai să spun că ne vom simți foarte bine împreună.
- Nu-mi mai spune stăpâne, ci domnule Milton.

- Da, stăpâne.
- Și nu te simți prea în largul tău aici, că dăm de bucluc. Frank păru afectat.

După ce acesta se retrase, John își spuse că lucrurile mergeau foarte bine.

Coborî în birou și găsi registrul în care era notat numărul de persoane care aveau mese rezervate. Domnișoarea Campbell îl va ajuta când va veni, îl asigurase Robert.

- Deocamdată, e plecată. E în vizită la o rudă bolnavă. Dacă sunt probleme, se va ocupa de ele.
- Dintr-odată, se auzi o bătaie în ușă. Era un chelner.

- Bună dimineața, domnule Milton. E jos o tânără care dorește să închirieze o cameră.
- Ce veste bună! Ce avem disponibil?
- Toate dormitoarele din față sunt libere, sir.
- Atunci, poștește-o!
- Trebuie să vă spun că a întrebat de domnul Dale.
- De Robert? E la Londra.
- Nu, domnule. Cred că se referea la bătrânul domn Dale, cel care a murit acum câteva luni. Pretinde că l-a cunoscut.
- Înțeleg. Mulțumesc. Mă duc să discut cu ea.

Se ridică de la birou și așteptă la fereastră. În clipa aceea, se deschise ușa. O tânără intră în încăpere.

Câteva clipe, John o privi uimit. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse. Avea ochi mari albaștri, gura bine conturată,

bărbia fermă și elegantă. Părul bălai era fluturat de vânt

11 UIUla mai mult *-alt fatmusetea ei. Un fel de waiă ca o muzica neauzită o înconjura.

Fata zâmbi cu sfială.

- Bună dimineața, zise ea încet.
- Bună dimineața, răspunse ei.

încerca să-și adune gândurile, care păreau risipite.

pentru ‘ “ “ P°ate pUtea oferi ° cameră

pentru o noapte sau două, zise ea.

- O cameră? repetă el.
- Da. Aveți camere, nu-i așa?

~ Da, se grăbi ei s-o liniștească. Doriți o cameră li era teama ca pare un nerod. Era fermecat, reau sa fie un loc liniștit și plăcut spuse

spuneți că aveți și pentru mine o cameră. ' ^

fi o~nlfr ^ d3> făSPUnSe El'fădnđ Un efort să se ^une Va

LoSle" raVCm Pfintre noi Sunte*

- Sunt singură, răspunse ea cu răceală.

AP0i, pe un alt ton, adăugă:

- De fapt, nu vreau să afle cineva unde «mt A. - -

să nu mă întreba ti cum mă cheamă n* - • “ TM ^

Urmara cateva clipe de tăcere, întrucât John fitsese luat
prin surprindere.

într-un târziu, spuse:

- Deși ar putea părea nepoliticos, îndrăznesc să-mi exprim speranța că nu fugiți de poliție.

Tânăra râse.

- Ei, nici chiar așa. Fug de cineva care nu-mi place. Nu doresc să fiu găsită.

- Nu cred că dacă am să vă numesc unu, doi sau trei vă va ajuta prea mult.

- Aș putea fi domnișoara Smith sau ceva de genul acesta.

- Prea bine, domnișoară Smith, acceptă John.

- Nimeni nu trebuie să știe că sunt aici. Credeți-mă, nu am făcut nimic rău. Vreau numai un loc liniștit unde să mă ascund. Sperasem că domnul Dale... dar nu e aici.

- Bătrânul domn Dale a murit în urmă cu câteva luni. Hotelul e acum al fiului său. Lucrez pentru el. L-ați cunoscut bine pe domnul Dale?

- Nu, l-am întâlnit o singură dată. Nu contează...

Părea speriată.

- Vreau doar un loc unde să mă ascund.

- Cu asta vă pot ajuta, îi făgădui John.

„Trebuie să fie un bărbat”, cugetă tânărul. „O fată așa de frumoasă e vânată de mulți bărbați. Poate e căsătorită. Nu poartă verighetă, dar dacă își urăște soțul, o fi scos-o”.

- întrucât vă ascundeți, cred că ar fi mai înțelept să stați

într un loc cât mai îndepărtat. Acolo de nifrlă rv aceea, puteți vedea pe oricine fără a fi văzută
P03!13

ve^;;:::r!Mu,țumescînii^da.^cU

pândea? Era limpede că aparținea unei familii privilegiate6

«rpe™ * •*« - ~

Pro^nrîn:Patde birOUiUi? Întrebi cu neliniște, comit sa nu ma uit peste nimic.

-Dar de ce...

Se opri brusc, înțelegând că dacă ar fi venit cineva se putea ascunde mai ușor. '

- Dacă te face să te simți mai în siguranță.

fereastră^ " ^ ^ Pe

John se îndepărtă, întrebându-se ce se petrece „Votam sa trec prin ceva nou și se pare că de asta am
pane cugeta el. „Nu sunt aici decât de o oră si am cunoscut 0 feme,e misterioasă. Oare ce va urma?”

Capitolul 3

Cecilia așteptă. În timpul acesta, doamna Jones era chemată din bucătărie pentru a-i arăta camera.

De-abia sosită, tânăra era tare descumpănită, și avu nevoie de câteva clipe să-și revină.

Mizase pe faptul că îl va găsi pe bătrânul domn Dale, un om care o ajutase cândva și care era sigură,
nu ar fi lăsat-o nici acum de izbeliște. Însă acesta murise, iar fiul lui era plecat. Nu era decât bărbatul
cu care făcuse cunoștință mai devreme și care era administratorul hotelului „Paradisul”.

Trebuia să admită că era plăcut și săritor. Acceptase s-o primească, în pofida faptului că nu avea o
slujnică, lipsă care trezea imediat suspiciuni.

Din fericire, nu era totul pierdut.

—fjAjpAKA CARTLAlvn

Era chipeș, înalt și bine făcut, părând mai degrabă soldat

fl putut considera un cavaler în ” ca l-aș li întâlnit”, reflectă ea /-am i e

«r trebui să fiu. Nu trebuie decă, să mă gândesc la fttgă Nu pe care ^ de «* "" ^ bărbat

Sus, examinează camera pe care doamna m

E E:LTmare'iar privdiștea S°E ETd pe

Ea coborâre, îl informă ne tânărul ad • • hotelului că dorește să - t, ad™ntstrator al

săptămâni. ? mCh,neZe Cam™ P“tru o

JonE Camm nUmârU' d°mnule' *”■# doamna

--rir.sr“““*--"

oiintEalpte SC PUti"" «" *** >»

Sesiză imediat surprinderea lor la ideea că o tânără lady își

despachetează singură hainele.

- Va sosi și camerista în scurtă vreme? o întrebă doamna Jones.

- Camerista mea? Păi... am fost nevoită s-o las. Are o mătușă bolnavă și s-a dus la ea.

- Asta e tot. Mulțumesc, doamnă Jones, se grăbi să spună John.

Femeia mai în vârstă îl privi pieziș și plecă.

- Ar fi trebuit să ne gândim că vor fi puse și astfel de întrebări. Vrei s-o trimit pe una din slujnicele noastre să-ți dea o mână de ajutor?

- O, nu, mulțumesc. Cu cât sunt văzută de mai puține persoane, cu atât mai bine. Mulțumesc totuși pentru gând. Voi încerca să nu vă fac probleme.

- Mă bucur să te pot ajuta, zise John, făcând o ușoară plecăciune.

- Mă duc sus. O să fiu cât mai discretă cu putință.

După plecarea fetei, bărbatul înțelese că vorbele rostite

mai devreme nu erau o simplă formalitate, ci exprimau adevărul gol-goluț. Străina avea ceva care îl îndemna să-și dorească s-o protejeze.

Se întrebă dacă ar putea s-o întrebe ce anume o sperie. Apoi, se gândi că e mai nimerit să nu pună întrebări la care ea nu dorea să-i ofere un răspuns.

Se așeză la birou și zâmbi cu regret.

„Toată viața înveți”, își spuse el. „Presupun că mai devreme sau mai târziu, îmi va spune ea însăși despre ce e vorba”.

Scoase un oftat.

„E cu siguranță una dintre cele mai frumoase tinere pe care mi-a fost dat să le văd. Și una dintre cele care intrigă cel mai mult. Cum s-o înregistrez la catastif?” se întrebă el, afundându-se în cercetarea altor registre.

I. Pot să întreb și eu ce naiba faci? se auzi o voce indignată.

Ridică ochii și văzu o altă tânără stând în pragul ușii. Era

cam de aceeași vârstă cu domnișoara Smith, dar aici se opreau toate asemănările. Aceasta avea o față obișnuită și un păr blond, strâns la spate într-un coc sever.

II. Nimeni nu are voie să se uite în acele registre, zise ea îndreptându-se furioasă spre birou. Sunt confidențiale.

III. Mă bucur că mi-ai spus, altminteri clienții noștri ar fi avut de ce se plânge.

IV. Clienții noștri?

V. Probabil ești domnișoara Campbell.

VI. Ai dreptate. Eu sunt, anunță ea sec.

VII. Aha! exclamă el cu năduf. Eu sunt John Milton. Robert m-a angajat ca administrator. Mi-a povestit totul despre tine. Spune că știi totul despre cum funcționează acest hotel și că vei putea să dai toate explicațiile necesare referitoare la aceste registre.

VIII. Sigur că da. Deși cred că ar fi mai bine să lași rezervările și registrele în seama mea.

IX. Dar nu de asta sunt aici?

Fata îl privi cu ironie.

X. Prea bine. Ți voi explica totul, apoi te vei descurca singur.

Atitudinea ei i se păru aceea a unui om care știe ce vorbește.

XI. Avem un oaspete nou. Stă în camera numărul șapte. Când ai venit, tocmai încercam să fac înregistrarea.

-Aici, zise domnișoara Campbell, scoțând un registru pe care până atunci nu-l văzuse. Coloana aceasta este pentru dată, aceasta pentru cameră, iar aceasta pentru nume.

Se așeză și luă un stilou în mână.

XII. Numele?

XIII. Domnișoara Smith.

Ea îl privi nedumerită.

XIV. Numele mic?

XV. NU am întrebat-o.

XVI. De unde vine?

XVII. Nici asta nu am întrebat-o.

XVIII. Înțeleg, zise ea atotcunoscătoare.

XIX. Ce înseamnă asta?

XX. Nu poate rămâne aici. E un hotel respectabil.

XXI. Dar este o tânără respectabilă, replică John.

O cbeama domnișoara Smith și nu se știe de unde vine

* d0mni50ara Can,PM scePtic' Să-ți spun ceva, domnule' Exista sute de domnișoare Smith fără adresă care mișună prin

ote uri decente, iar administratorii înțelepți se

descotorosesc repede de ele. '

John se înfurie.

XXII. Domnișoară Campbell, dacă am înțeles bine ce vrei să

spui îți sugerez să-ți ții gura, așa de monstruos mi se pare ce gândești. F

Ea îl privi cu șiretenie.

XXIII. Pesemne e foarte drăguță, remarcă ea cu ironie.

XXIV. Nu-mi convine această remarcă.

XXV. Viei să spui că nu e drăguță?

XXVI. Vreau să spun că nu permit membrilor personalului să ma interogheze.

XXVII. În cazul ăsta, zise ea cu răceală, să ne întoarcem la lucru Reveni la registre și-i prezentă totul cu atâta

profesionalism, meat îl ficu să se simtă și mai neputincios, ed ca un timp voi lăsa totul în seama ta...

nemn reC°mandaM așa' conchise <*• Vin deja oamenii pentru prânz.

- Nu-ți mai stau în cale, zise el repede.

Fata avusese dreptate. Oamenii dădeau buzna în hotel ca și cum ar fi ascultat de o baghetă magică.

Pana la ora unu, sufrageria era aproape plină. Doamna

Jones nu-și mai vedea capul de treabă în bucătărie, iar printre mese se mișca sprinten o tânără cu bonetă albă pe cap și cu șorț.

În timp ce John privea cu satisfacție ce se petrecea în jurul

lui, auzi o voce:

XXVIII. Iată o imagine care să-ți bucure ochii.

Era Frank.

XXIX. Ea e cea despre care ai vorbit mai devreme? îl întrebă

John zâmbind.

XXX. Nu, aceea era slujnica de la bucătărie. Ea e alta. Domnule, cred că am nimerit acolo unde trebuia.

XXXI. Vezi-ți de treaba ta, astfel încât și ele să-și vadă de treaba

lor.

XXXII. Da, domnule. Cum spuneți dumneavoastră.

În clipa aceea, frumoasa chelneriță privi spre ei, iar Frank îi făcu cu ochiul. Fata zâmbi cu subînțeles.

XXXIII. Ai grijă, nu vreau să fim dați afară, îl preveni John pe valetul său.

XXXIV. Așa ceva e cu neputință, domnule. Dumneavoastră sunteți șeful.

XXXV. Oare?

XXXVI. Dumneavoastră sunteți stăpânul, cel în fața căruia trebuie să ne supunem cu toții, cel în fața căruia trebuie să ne plecăm.

XXXVII. Ține-ți gura! îl muștrului John, care nu avea niciun chef

sa guste vorbele de duh ale valetului său, pe care în alte împrejurări le-ar fi primit altfel.

XXXVIII. Da domnule. Nu vă invidiez că trebuie să tineri piept acelui balaur.

Era de prisos să întrebe cine era balaurul.

XXXIX. De unde știi?

XL. Am trecut pe lângă biroul dumneavoastră.

XLI. Ce nu înțeleg eu în cazul acesta, e cum de mai poti vorbi despre oamem care fac plecăriuni în fața mea. Fata aceea nu s-ar pleca nici în fața cavaleriei rusești.

XLII. Mda, v-a privit de sus, nu-i așa?

XLIII. Nu m-a privit de sus, Frank,' zise John cât se poate de emn, ma iniția în tainele administrării unui hotel.

XLIV. Da, domnule.

XLV. Si da, m-a cam privit de sus, admise John. Mai târziu îi voi spune sa nu te slăbească din ochi.

Lui Frank îi dispăru zâmbetul de pe buze.

Cu moralul ceva mai ridicat, John se întoarse la birou si

studie registrele, încercând să înțeleagă explicațiile date de domnișoara Campbell.

Aceasta folosea niște metode care erau eficiente, dar si extrem de complexe, iar după un ceas de muncă ajunse la concluzia ca era mai înțelept să lase hârțogăraia în seama ei.

triștii nu mat pridideau să vină. Trei dintre ei își tezervara camere la hotel, intenționând să rămână cel puțin

o săptămână.

John descoperi că a sta de vorbă cu ei era o experiență foarte interesantă. Veselia acestora îl contaminează și pe el.

Când rămase singur, își spuse că i-ar prinde bine o plimbare pe plajă. Soarele strălucea sus pe cer. Se simțea liniștit, împăcat cu el însuși. Pentru prima dată de când revenise din Crimeea. Lumina juca pe apă.

Plaja era plină de petrecăreți, dornici să profite la maximum de vremea frumoasă. Pe malul apei se aflau niște vehicule, un fel de cabine pe roți. Fiecare era dispusă cu o ușă, cu niște trepte și cu spațiu pentru legat calul.

Un bărbat sau o femeie intra pe o parte îmbrăcat în haine de zi și se schimba înăuntru într-un costum de baie. În timpul acesta, calul trăgea vehiculul în mare, astfel încât apa ajungea până la ușă. În clipa aceea, intendentul lua calul și-l aducea la țărm.

Persoana cu pricina cobora treptele direct în mare, așa încât foarte puțini oameni îl vedeau astfel.

După ce plonjarea în apă fusese realizată, procedura era luată de la capăt. Calul era legat de celălalt capăt al cabinei plutitoare, pe care o trăgea la țărm.

Teoretic cel puțin, așa se petreceau lucrurile. Practic, John văzuse nenumărate fete dornice să-și expună gleznele.

Sigur, costumele erau doar pentru apă. Când ajungeau pe plajă, bărbați și femei deopotrivă își acopereau trupurile cu

BARBARA CARTTAN

un fel de capote.

Auzmdu-le strigatele de bucurie jucându-se în apă, John se s.mț. brusc prea îmbrăcat. Voia să alerge în briza mării, să simtă adierea vântului. Voia libertate.

Puțin mai sus, pe esplanadă, găsi o mulțime de prăvălioare

pentru cei care voiau să se bucure de mare și de soare. Găseai

acolo umbrele de soare de mărimi diferite, tot felul de jucării

pentru piața, costume de baie de toate felurile, pălărioare cu panglici viu colorate.

John rămase cu ochii pironiți asupra unuia din aceste costume, albastru, nuanța ochilor domnișoarei Smith. Brusc ÎȘI dori s-o vadă purtându-1.

Dacă aceasta ar f, vrut să facă baie în mare, nu ar li avut

costum. Intra m magazin și ieși peste câteva minute cu un pachet sub braț.

Din fericire, nimeni nu-l văzu într-o asemenea postură.

Revenind la hotel, auzi pe cineva râzând undeva sus si

ridicând capul o văzu pe fermecătoarea domnișoară Smith zambindu-i larg.

XLVI. Ce ai cumpărat? Hai, împărtășește-mi secretul!

XLVII. Nu prea e un secret.

XLVIII. Dar duci pachetul acela de parcă l-ai fi forat.

XLIX. Nici vorbă de așa ceva.

L. înseamnă că ți-e rușine că l-ai cumpărat.

LI. Ba nu, se apără el. Numai că e genul de obiect despre care niciun gentleman nu și-ar dori să știe că l-a cumpărat.

LII. De ce? Ce este?

LIII. E un costum de baie, dacă ții neapărat să știi.

Fata aproape sări în sus de bucurie.

LIV. O, ce frumos! Chiar mă gândeam ce mult îmi doresc să merg să înot în mare.

LV. Crezi că e sigur să mergi acum, când e așa de aglomerat?

o întrebă John.

Tânăra tăcu.

LVI. O, la asta nu m-am gândit. Probabil ar fi o prostie să merg într-un loc unde aş putea fi văzută.

LVII. De fapt, ai fost cam necugetată arătându-te acum. Înăuntrul, te rog! Chiar ești căutată? o întrebă el când ajunseră la adăpost. Nimeni nu a venit să întrebe de o domnișoară dispărută. Deocamdată, ești în siguranță.

LVIII. Poate așa e. în privința ieșirii, ai dreptate. Voi aștepta până se face întuneric, ba chiar până mâine dimineață.

LIX. Cred că mâine dimineață ar fi cel mai înțelept. Noaptea te-ai putea rătăci, ai putea fi dusă de val și oricât am încerca să te găsim, nu am reuși.

LX. Chiar m-ai căuta?

John se abținu cu mare greutate să-i spună că ar fi mers după ea până la capătul pământului. În schimb, spuse cu cea

mai mare simplitate:

LXI. Sigur că da. Câtă vreme ești aici, sunt protectorul și

— barbara cartland

sfătuitorul tău.

Domnișoara Smith râse.

Era așa de fermecătoare, încât John avu senzația că e cuprins de amețeală.

Sunt în siguranță dacă voi coborî pentru cină?

LXII. Dacă dorești, poți mânca în dormitor. De vei coborî adauga el ca s-o tachineze, te-ai putea găsi sub supravegherea unor polițiști sau a persoanei de care te ascunzi.

LXIII. Nu mă ascund de poliție, decretă ea cu fermitate Te asigur de asta.

LXIV. îmi pare rău, se scuza John. Încercam să fac o glumă

dar pentru tine această experiență nu e deloc amuzantă' nu-i așa? '

LXV. Nu, nu e, zise ea cu mâhnire.

LXVI. Și nu-mi spui despre ce e vorba?

LXVII. Într-o bună zi, poate. Nu acum.

NU ai încredere în mine, nu-i așa?

LXVIII. Ba... da, însă am nevoie de timp.

LXIX. Oricât, zise John cu blândețe.

LXX. Mă întorc în camera mea și probabil voi citi până la cină

Numai ca... o, Doamne! nu am adus cărți cu mine. Am plecat în grabă.

Se opri brusc, temându-se să nu li spus prea mult

LXXI. Îți dau eu o carte, zise el scoțând o carte dintr-o geantă.

Nu știu însă dacă e ceva care să stârnească interesul unei lady.

În ea se vorbește despre cum am cucerit India și despre

importanța acestei țări în clipa de față.

LXXII. Grozav! exclamă fata, luându-1 prin surprindere. Tata a l'ost în India, iar eu am visat întotdeauna că mă va lua și pe mine cu el.

Era adevărat. Tatăl ei adunase avere făcând negoț cu marfă indiană, în special cu textile.

- Voi avea grijă de ea, îi făgădui tânăra. Mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

Cu cartea în mână, urcă scările, lăsând în urma ei un John uimit și intrigat.

Cine Dumnezeu era și de unde atâta mister în jurul ei? Era cu puțință să fie una din acele femei cu reputație proastă, cum insinuase domnișoara Campbell? Mintea lui însă, refuza să ia în considerare un asemenea gând. Această femeie era o lady. Avea eleganță și rafinament, dar și o frumusețe care venea din interior, dintr-un suflet cald și onest.

Dar cum să fie sigur? Nu se cunoscuseră decât în ziua aceea. Dar avea senzația că o cunoaște dintotdeauna.

Era o revelație care îl uimi.

Nici măcar nu-i cunoștea numele adevărat. Dar o cunoștea pe ea. Iar acest fapt va fi hotărâtor pentru restul vieții sale. ^ Se așeză, încercând să înțeleagă ce se petrece cu el. Ii venea foarte greu. Până la urmă, hotărî că e mai bine să

alunge gândul, poate și pentru că se temea de el.

Ca să aibă un alt subiect la care să se gândească, începu să studieze registrele hotelului, decis să nu mai permită domnișoarei Campbell să-l prindă pe picior greșit.

Aflase deja că șase dintre cabinele de pe plajă erau ale hotelului, iar trei erau libere. Unul dintre ele iu rezervat de un turist proaspăt sosit, care se aplecă peste tejghea și-l întrebă pe un ton conspirativ:

LXXIII. Aveți vreun magazin de unde se pot cumpăra costume de baie?

Privi în jur, temător că făcuse o asemenea sugestie.

LXXIV. Ma tem că nu, îi răspunse John. Există însă unul pe esplanadă.

Îi strecura la ureche numele magazinului, iar bărbatul îi mulțumi și se grăbi să iasă.

John căzu pe gânduri.

La ora trei după-amiază, treburile se mai răriseră, iar el se întreba dacă nu cumva se putea duce din nou pe plajă, când auzi o trăsură oprind în fața hotelului.

. PeSte Câteva cliPe> un hărbat își făcu apariția la recepție Parea o persoană importantă, sau cel puțin așa se credea.

Era un bărbat între două vârste, greoi la trup și cu umeri ați. Parul îi era cărunt și fața roșie. Se vedea că era genul de om care își ieșea imediat din fire și care se aștepta să primească imediat ceea ce cerea

John avu un simțământ ciudat. Nu știa de ce, dar avu brusc convingerea că acest străin neplăcut venise în căutarea

domnișoarei Smith.

Și că primejdia care o pândea era una cât se poate de reală.

Capitolul 4

Bună ziua, domnule, zise John, ridicându-se în picioare.

Răspunsul străinului fu o privire disprețuitoare, prin care voia parcă să spună că nu ar fi trebuit să deschidă gura înainte să i se adreseze.

LXXV. Unde este proprietarul acestui local?

LXXVI. Nu e aici. Eu sunt administratorul hotelului.

LXXVII. Vreau să-l văd pe proprietar. E un om în vârstă. Îl cheamă Dale.

John era acum sigur că pe domnișoara Smith o căuta. Și ea întrebuse de bătrânul domn Dale.

LXXVIII. Din păcate, domnul Dale nu mai este printre noi.

LXXIX. Unde e atunci? E ceea ce vreau să știu. Sau ești netot?

LXXX. Sper ca nu, domnule. Voiam numai să spun că domnul

Dale a murit. Hotelul este deținut acum de fiul acestuia, aflat în prezent la Londra. Fiind administratorul, sunt la dispoziția

dumneavoastră.

LXXXI. Prea bine, amice. Vreau să-ți pun câteva întrebări și ai face bine să fii sincer, altminteri dai de bucluc.

Nimeni nu-i mai vorbise așa de când era mic, ceea ce îl făcu să se înfurie.

LXXXII. Nu obișnuiesc să mint și nu permit nimănui să mă facă mincinos.

LXXXIII. Ascultă-mă bine, începu străinul, pierzându-și cumpătul. Nu suport ca un servitor să-mi dea replica. Îmi vei răspunde la întrebări, după care ai să taci și ai să mă ascuți.

John își controlă furia, supărat că își pierduse cumpătul. Venise aici din proprie voință, alegând să-și treacă titlul sub tăcere și să facă pe administratorul de hotel. De ce s-ar plânge că e făcut servitor?

Dar să fie făcut servitor de ființa aceasta dezgustătoare era cu totul altceva. Era gătit nevoie mare, într-un fel care nu i se potrivea deloc, mai ales că nasturii de la vestă stăteau să plesnească. Un miros de colonie foarte pronunțat venea dinspre el, dar care nu reușea să ascundă faptul că nu prea se spălase în ultima vreme.

Dar nu numai repulsia fizică îl deranja pe John, ci și ochii vicleni și felul cum își strâgea buzele. Cu toate astea, consideră că era mai bine să-l creadă nerod.

barbara cartland

LXXXIV. Da, domnule. Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă el cu glas mios.

LXXXV. E mai bine. Caut o tânără care e posibil să fi venit aici. John se alarmă imediat, gândindu-se la fata adorabilă și

vulnerabilă de sus. își stăpâni însă emoțiile, privindu-1 pe străin cu o expresie cât se poate de stupidă.

LXXXVI. Aici vin multe tinere, sir. Cu familiile lor, desigur, întrucât acesta este un hotel foarte respectabil. Vin la mare, sa se bronzeze. E foarte sănătos să stai la soare, domnule, adăugă el, cuprins parcă de inspirație.

LXXXVII. Mda, sunt sigur, răspunse nerăbdător bărbatul. Nu trebuie să-mi ții o prelegere pe tema asta.

LXXXVIII. încercam numai să vă fiu de folos, domnule, zise el cu un aci rănit. Spuneți că sunteți în căutarea unei tinere, iar eu am spus...

LXXXIX. Știu prea bine ce am spus. Tânăra despre care îți vorbesc este una specială. Ai remarcă-o imediat, deoarece nu e însoțită de vreo cameristă.

XC. înseamnă că nu a venit aici. Nu acceptăm asemenea tinere.

XCI. Ce vrei să spui prin "asemenea tinere"?

XCII. Știți dumneavoastră, genul acela... Suntem un hotel respectabil.

XCIII. Dai hotelul e unul mic și departe de drum. Locul perfect unde să te ascunzi.

John se încruntă, făcând pasămite un mare efort pentru a se concentra.

XCIV. Dar cum să se ascundă de dumneavoastră, domnule? Iată-vă aici!

XCV. Exact. Știam unde trebuie să caut, iar acum îți poruncesc să mă duci la ea.

XCVI. La cine să vă duc, domnule?

Bărbatul trase aer în piept, disperat.

XCVII. La tânăra care a vent aici.

XCVIII. Dar nu a vent nimeni, domnule. E un hotel respectabil...

XCIX. Dacă mai spui încă o dată... Această tânăra e cineva însemnat, zise el. Familia ei ar plăti din greu s-o aducă înapoi.

Ura față de acest bărbat sporea cu fiecare clipă care trecea. Câteva clipe, aproape nu reuși să-și adune gândurile, așa că privi în registru, încercând să adopte o expresie indiferentă.

Era foarte greu să facă pe prostul. Dar străinul atât de arțăgos nu era prea inteligent, de vreme ce nu observase contrastul dintre felul cum i se adresase la început și tonul de mai apoi.

Trase de aici concluzia că bărbatul acesta nu prețuia pe nimeni. Avea senzația că e buricul pământului, ceea ce însemna că poate fi păcălit cu ușurință.

Iar John era ferm hotărât să-l păcălească, pentru că presimțea că această întâlnire este crucială pentru viața lui.

Străinul începu să dea semne de nerăbdare, bătând cu

— barbara cartland

mâna în tejghea.

într-un târziu, John îl întreabă:

C. Ați spus o tânără doamnă?

CI. Da. Ți-am spus-o deja de ceva vreme.

John îl privi nedumerit.

CII. Da?

CIII. Da. Ți-am spus cine e această tânără. La fel, ți-am spus că e aici.

CIV. Nu e aici, domnule. Trebuie să fim precauți, întrucât acesta e un hotel respec...

Amuți, când văzu ochii scânteietori ai celui alt bărbat.

CV. E tânără, atrăgătoare și bine îmbrăcată, continuă furios străinul. Și călătorește singură!

CVI. Nu-mi amintesc ca vreo lady corespunzând indicilor dumneavoastră să fi luat prânzul aici. Sigur... e cu puțință să fi intrat în sufragerie fără ca eu s-o văd.

CVII. M-arn uitat deja în sufragerie și nu erau decât doi oameni în vârstă, răspunse străinul cu asprime.

CVIII. Poate tânăra s-a dus drept pe plajă, sugeră John.

CIX. Greu de crezut așa ceva. Iar dacă ar fi venit aici, ar fi

trebuit să închirieze o cameră.

Sau poate a cerut să folosească una din cabinele de baie

pe care am înțeles că le are hotelul.

CX. Sunt adesea folosite fără a fi rezervate, zise John cu un oftat, de parcă ar fi făcut un comentariu despre perfidia rasei

umane.

De fapt, habar nu avea dacă e sau nu adevărat. Spunea ce-i trecea prin minte, în încercarea de a-l îndepărta pe acest

străin de hotel.

CXI. Poate ar trebui să coborâți pe plajă, continuă John. Duceți-vă pe plajă și verificați dacă sunt folosite de cineva

care nu a făcut rezervare.

CXII. E o prostie, ripostă străinul. Nu s-ar fi dus pe plajă, sau în mare. Oricum, nu așa de repede. S-ar gândi la altceva.

CXIII. La ce altceva, sir?

CXIV. Fuge.

CXV. De dumneavoastră, sir?

CXVI. Da, la naiba cu neobrăzarea ta! Sunt tutorele ei prin lege. Am deplină autoritate asupra acestei tinere, și oricine o ascunde de mine, va avea de suferit. M-ai înțeles?

CXVII. Da, domnule.

În adâncul sufletului, era și mai de neclintit: nu-i va da satisfacție acestui om, indiferent de consecințe.

După alte câteva clipe, necioplitul, dându-și seama că nu ajunge nicăieri, se răsuci pe călcâie și ieși, trântind ușa. John îl văzu coborând treptele care duceau spre plajă.

Imediat ce îl pierdu din vedere, John urcă și bătula ușa domnișoarei Smith.

După o pauză, o voce feminină zise speriată:

CXVIII. Intră!

Fata răsuflă ușurată când îl văzu.

CXIX. Adineori, un bărbat a întrebat de tine.

Fata scoase un ținț de groază.

CXX. Știam eu că se va ajunge la asta.

CXXI. I-am spus că nu ești aici, și s-a dus pe plajă să te caute.

CXXII. Nu trebuie să mă găsească.

CXXIII. Și nu se va întâmpla. Când se întoarce, îi spun altceva, ca să scap de el.

CXXIV. Mulțumesc foarte mult, ești așa de bun. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să mă găsească. Te rog, te rog, nu trebuie!

El înțelese că era mai mult decât speriată, era îngrozită.

CXXV. După ce plec, încuie ușa și să nu deschizi nimănui, fie ce-o fi. Te anunț când am scăpat de el.

CXXVI. Ce m-aș fi făcut fără ajutorul tău? Întrebă ea oftând.

CXXVII. Dar te voi ajuta. Nu voi permite ca el să te găsească.

Pe față o podidură lacrimile. John ar fi vrut s-o roage să-i spună totul, dar din spaima din ochii ei, înțelese că ar fi o greșeală să insiste.

CXXVIII. Dar dacă insistă să verifice odăile? Întrebă ea cu vocea

gâtuită de emoție. NU ar fi mai bine să mă ascund la mansardă, sau în pivniță?

CXXIX. Trebuie să rămâi aici, zise el cu fermitate. Nu-i voi îngădui să se apropie de această cameră. Cobor și ascund registrul, apoi spun celor din personal să nu-i răspundă la

nicio întrebare.

CXXX. Te rog! Te rog!

John coborî, dosi registrul și plecă să inspecteze barul. Frank era în fața teighelei și vorbea cu barmănița roșcată.

CXXXI. Ți faci de lucru, Frank?

-Văd și eu cum merg lucrurile pe aici, domnule. Cred că hotelul duce lipsă de personal, iar dacă mă lăsați să stau câte o tură în spatele barului...

CXXXII. Ai fi nespus de încântat.

CXXXIII. Cred că aș fi la înălțimea sarcinii, dacă voi urma instrucțiunile acestei tinere fermecătoare.

CXXXIV. Iar această doamnă este...?

CXXXV. Ellie, domnule, zise fata, făcând o ușoară plecăciune.

CXXXVI. Nu-i așa că mă pricep, Ellie? o întrebă Frank.

Fata chicoti.

CXXXVII. Lucrezi aici toată ziua? o întrebă John.

CXXXVIII. Nu, domnule. Am un ceas liber, de obicei cam la ora asta.

CXXXIX. Bine, poți pleca. Frank va rămâne cu mine, să-mi arate ce l-ai învățat.

Ellie dispăru. Frank păru necăjit.

CXL. Lucrurile mergeau așa de bine, domnule.

CXLI. Până când am venit eu și am stricat totul. Nu-i nimic! Se vor mai ivi ocazii. Toarnă bere în pahare, apoi prezintă-mi personalul. Vreau să le spun că nu trebuie să tăspundă la întrebările nimănui despre oaspeții noștri.

- Vă referiți la creatura aceea oribilă cu față roșie?

John nu-1 întrebă de unde știe. Frank avea această calitate, de a fi pretutindeni și de a ști totul. Ceea ce-l făcea de neprețuit.

- Exact. Sper să nu-1 mai revedem, dar dacă totuși.

- Nu e cel de acolo? zise Frank, arătând cu degetul.

John scoase un geamăt când îl văzu pe străinul cel mânios pătrunzând pe ușa din față și îndreptându-se spre recepție.

John servi niște clienți, pretinzând că e ocupat, ceea ce nu reuși să-l potolească pe străin.

- Aici erai! Am căutat, dar eforturile mele au fost zadarnice. Omul care păzește cabinele plutitoare mi-a spus că nu a apărut nicio tânără ca aceea descrisă de mine.

- O, Doamne! zise John vrând să ducă paharul cu bere la gură.

Bombănind, străinul luă paharul din mâna lui.

- Să vedem dacă berea e mai bună decât informația pe care mi-ai dat-o.
- Berea noastră e faimoasă în întreaga lume, zise John.
- Da, toată lumea dorește să bea din berea noastră, declară Frank. Inclusiv eu, adăugă el.

Bărbatul goli paharul și-l puse pe tejghea.

- Nu e rea. Mai vreau un pahar.

Se uita la Frank, care era îngrozit.

CXLII. Hei, tu! Nu te mai holba la mine! Umple-mi paharul!

CXLIII. Mă ocup eu, zise John.

Îi era teamă ca nu cumva valetul să se înfurie și să se ia la harță cu necioplitul acesta.

La fel de furios, Frank o șterse. John umplu din nou paharul.

CXLIV. Ești sigur că nu e aici? Întrebă din nou străinul. Poate ar trebui să văd dormitoarele.

CXLV. Mă tem că nu se poate așa ceva, domnule.

CXLVI. Cine ești tu să-mi spui ce se poate și ce nu se poate? Știi cine sunt?

CXLVII. Nu, domnule. În schimb, știu cine nu sunteți. Nu sunteți șeful meu. El e cel care mă plătește și îmi dă ordine, și m-ar jupui de viu dacă v-aș permite să-i insultați pe oaspeții acestui hotel, întrebându-i cine sunt și de unde vin, sau pe cine au văzut.

CXLVIII. Șeful tău nu trebuie să știe. La naiba!

CXLIX. Îmi pare rău, dar îi sunt fidel.

CL. O, da? Uite cum merge treaba, continuă străinul, scoțând o monedă de aur din buzunar și aruncându-i-o.

CLI. Ce e asta?

CLII. O monedă de aur. E prețul pentru așa-zisa ta loialitate. Valorează de zece ori mai mult decât această virtute pe care pretinzi că o ai.

CLIII. Dar loialitatea mea nu e de vânzare.

— . barbara cartland

CLIV. La naiba! Bine, îți dau două monede.

John le lua pe amândouă și începu să le examineze. Cu coada ochiului, îl vedea pe Frank stând ascuns și urmărind scena cu mare interes.

CLV. Trei ar fi mai bine, zise John în cele din urmă.

Printre înjurături, bărbatul scoase și o a treia monedă, pe care i-o aruncă.

CLVI. Și acum, să-i dăm drumul!

CLVII. Cum adică?

CLVIII. Du-mă sus și dispari!

CLIX. NU am cum s-o fac. Patronului meu nu i-ar plăcea așa ceva.

Străinul făcu fețe-fețe.

CLX. Ascultă-mă bine!

Zâmbind, John ridică monedele și le lăsa să cadă în paharul cu bere al bărbatului.

CLXI. Uite ce ai făcut! exclamă el, arătând vesta lui, care se udase.

CLXII. Îmi pare rau, domnule. Nu știu cum am ajuns să fac una ca asta, se scuză el.

CLXIII. Boule!

CLXIV. Da, domnule, dar priviți și partea plină a paharului: v-ați recuperat banii.

Bărbatul se holbă la el, luă paharul și-l bău până la fond. John se strâmbă dezgustat și-l văzu pe Frank făcând la fel.

CLXV. Trebuie s-o gălesc. Neapărat.

CLXVI. Credeți-mă pe cuvânt: nu e aici. Există o mulțime de alte hoteluri în Brighton. Se putea duce la oricare dintre ele. Sigur că dacă apare pe aici, i-aș putea spune numele dumneavoastră, dacă mi-ți dați, aducându-i la cunoștință că e căutată.

CLXVII. Dacă aș face-o, ar fugi și mai departe, probabil la Londra.

CLXVIII. Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta.

CLXIX. S-ar putea să mă întorc mai târziu, să mă conving singur. Dacă o vedeți, spuneți-i că e imperios necesar să revină acasă. Dacă nu o face, va fi în dezavantajul ei orice rămânere printre străini.

CLXX. Îi voi transmite mesajul dumneavoastră, dacă îmi spuneți cum vă cheamă.

CLXXI. Numele meu este, încep străinul ridicându-se, sir

Stewart Paxton. Ai înțeles? Sir Stewart Paxton.

CLXXII. Sir Stewart! Îngână John, aparent uimit de importanța titlului. Ca să vezi! Un adevărat lord.

CLXXIII. Așa e. Presupun că nu prea vezi lorzi pe aici.

CLXXIV. NU am văzut vreunul în viața mea, răspunse umil John. Sunteți un lord cu adevărat important?

CLXXV. Foarte important, declară sir Stewart. Sunt membru al Camerei Lorzilor din Londra și fac legi pentru această țară. Înțelegeți acum de ce trebuie să procedezi așa cum ți-am cerut

și să-mi oferi toate informațiile necesare, da?

CLXXVI. O, da, domnule, zise John, încercând să pară impresionat.

CLXXVII. Așadar, ce ai să-mi spui?

CLXXVIII. Despre ce, domnule?

CLXXIX. Despre doamna dispărută.

CLXXX. Dar nu există nicio doamnă aici, sir.

Sir Stewart trase adânc aer în piept, exasperat.

CLXXXI. Mă voi întoarce, zise el într-un târziu. Înțelegeți? Mă întorc.

Plecă, trântind ușa în urma lui.

CLXXXII. Mda, mă tem că te vei întoarce, zise John cu un oftat.

Frank reapăru.

CLXXXIII. De ce nu l-ați pălmuit, domnule? De ce nu ați luat o sabie cu care să-l străpungeți?

CLXXXIV. Mai întâi, pentru că nu am sabie, apoi, pentru că un asemenea incident ar atrage atenția celorlalți, fapt care nu ne-ar avantaja.

CLXXXV. Cred că aveți dreptate, zise Frank, dezamăgit.

CLXXXVI. Umple-ți paharul cu bere și strânge mizeria asta.

CLXXXVII. Da, domnule. Apropo, a plătit pentru ce a băut?

CLXXXVIII. Nu m-am gândit la asta, spuse John, spășit. Nu cred că natura m-a făcut pentru genul acesta de muncă.

CLXXXIX. Cred că natura v-a făcut actor. Nu cred să mai fi văzut până acum o interpretare de un asemenea nivel. Cum ați reușit?

CXC. Am aplicat metoda ta. Am făcut exact ce faci tu atunci când nu vrei să răspunzi la o întrebare. Privești ca un prunc nevinovat. Exact ca acum.

CXCI. Nu cred că știu la ce vă referiți, domnule. Pe de altă parte, nu vă faceți griji în privința barului: sunt oricând gata să lucrez.

John zâmbi și plecă, strecurându-se pe hol să vadă dacă străinul plecase sau îi luase la descusut pe servitori.

Bărbatul însă merse la trăsură, iar John nu alergă la domnișoara Smith decât după ce se asigură că acesta plecase. Bătu la ușă și spuse încet:

CXCII. Sunt John Milton și nu e nicio problemă dacă îmi deschizi.

Ușa se deschise imediat, iar în prag se ivi chipul temător al Ceciliei.

CXCIII. A plecat? De-a binelea?

CXCIV. De-a binelea!

CXCV. Slavă Domnului!

CXCVI. Aș vrea să ai încredere în mine și să-mi spui de ce te temi de sir Stewart Paxton și de ce fugi.

Vorbea încet și cu blândețe.

După câteva clipe de tăcere, tânăra spuse:

CXCVII. Fiind așa de bun cu mine, ar trebui să-ți spun ce e cu mine.

CXCVIII. Nu trebuie să-mi spui, dar aș vrea să știu ce se petrece. Și, desigur, cu cât știu mai multe despre dușmanul tău, cu atât vor spori șansele să-l înving.

Ea râse, iar râsul ei îl surprinse în mod plăcut.

CXCIX. Bine știi să le mai spui. Îți voi mărturisi totul.

John se așează pe un scaun lângă pat, gata să asculte.

CC. Am fost nevoită să fug de sir Stewart, întrucât nu eram suficient de puternică să lupt, iar dacă aș mai fi stat, m-aș fi trezit căsătorită fără voia mea.

El o privi uimit.

CCI. Căsătorită? Individul ăsta încearcă să te oblige să te căsătorești cu el?

CCII. Exact. Vrea să mă aducă, într-un fel sau altul, în fața altarului.

CCIII. Dar de ce?

CCIV. Pentru că sunt bogată, foarte bogată, zise ea oftând. El are titlu, dar nu are bani, așa că îi trebuie o soție bogată. Era prieten cu tata, deși nu cred că unul adevărat. Tatei îi plăcea să joace, deși nu era un bun jucător. Obişnuia să joace cu sir Stewart, în fața căruia pierdea întotdeauna.

Am încercat să îl fac să înțeleagă că sir Stewart se folosește de el, dar a fost zadarnic, fata nu se gândea decât la titlul lui. I-ar fi plăcut să fie și el membru al aristocrației, iar din acest motiv îl prețuia pe sir Stewart mai mult decât merita. Spunea că ar trebui să ne simțim onorați că un asemenea om catadicsește să ne acorde atenție. Ceea ce mă scotea din minți, deoarece nu am senzația că sir Stewart e un om mare.

CCV. Nici eu, recunosc John. Cât despre titlu... e un simplu cavaler. Sau e baron?

CCVI. Nu, e un simplu cavaler, deoarece l-am auzit de multe ori lăudându-se că e cavaler.

CCVII. A fi cavaler nu e tocmai un titlu, remarcă John, poate doar pentru cei care nu au niciunul. Când mi-a spus cum îl cheamă, am crezut că e cel puțin duce, așa de mare importanță își dădea. Mi-a mai spus că e membru al Camerei Lorzilor, ceea ce niciun cavaler obișnuit nu e. E clar că m-a considerat prea neștiutor ca să-mi dau seama. Ca să fiu sincer, m-am jucat puțin cu el. L-am numit "mare lord" și am făcut-o pe prostul.

Vorbea ca unui egal, uitând că ea nu știa ce titlu de noblete are. Nu-și dădu seama decât în clipa când o văzu privindu-1 cu atenție.

CCVIII. Dar tu nu ești neștiutor. Probabil ai petrecut multă vreme în preajma aristocraților. De fapt, ești mult mai gentleman decât mulți dintre purtătorii de titluri.

CCIX. Am cunoscut membri ai aristocrației în armată, murmură John.

CCX. Ai fost în armată? repetă ea, încântată. O, ce grozav! Ai fost în Crimeea?

CCXI. Da, răspunse el liniștit.

Văzându-i expresia întipărită pe chip, fata își schimbă atitudinea.

CCXII. Iartă-mă! Credeam că a fost ceva distractiv, dar e o prostie din partea mea să cred așa ceva. Probabil că pentru cei de pe front experiența a fost îngrozitoare.

CCXIII. A fost, dar să nu mai vorbim despre asta.

CCXIV. Da. Să nu mai vorbim despre război, dacă asta dorești. Tonul vocii ei îl făcu să ridice privirea. Bunătatea ei îl făcea

să se simtă în largul său.

Capitolul 5

John avea senzația că ar fi putut rămâne la nesfârșit lângă ea, dar se strădui să revină cu picioarele pe pământ.

La ce-i stătea mintea, acceptând să se lase prins în asemenea visuri?

CCXV. Cred că ar fi mai bine să-mi spui restul poveștii. Ce a făcut sir Stewart?

CCXVI. M-a cerut în căsătorie. Tata era încântat, iar când am refuzat, nu i-a venit să-și creadă urechilor. Ne-am certat pe cinste. Mi-a poruncit să accept și cum eu am refuzat, mi-a declarat că nu mai sunt fiica lui. Mi-a spus că sunt o pacoste pe capul lui și... o, Doamne, multe alte lucruri cumplite. Știu că l-am auzit de câteva ori spunându-i lui sir Stewart că mă va aduce el pe calea cea dreaptă.

barbara cartland

John scăpă o înjurătură printre dinți. Ființa aceasta

adorabila avea nevoie de cineva care s-o apere de asemenea

dușmani care nu se gândeau decât la ei, nepăsându-le de simțămintele fetei.

El putea fi, la o adică, protectorul ei.

lata nu mai contenea să-mi vorbească despre șansa
nesperata pe care o aveam și pe care țineam morțiș s-o las
să-mi scape printre degete. Își dorea cu disperare să fie socrul
unui mare lord. Văzând că nu merge, a început să-mi spună
că nu se simte bine și că e incredibil cum mă pot comporta
cu tatăl meu. Eu, însă, nu am cedat. Mi-am dat seama că e un șiretlic.

CCXVII. Cu siguranță, remarcă John.

CCXVIII. Dă-mi voie să-ți spun restul poveștii. Tata a trimis după avocat și a făcut un nou testament. Mi-a spus că lasă toți banii lui sir Edward, așa încât să fiu silită să-l iau de bărbat. I-am declarat că ideea mi se pare foarte bună și că în acest fel nu voi mai fi nevoită să-i suport presiunea.

John izbucni în râs.

CCXIX. Bravo ție!

CCXX. Numai că atunci s-a petrecut ceva îngrozitor. Pe vremea aceea, locuiam la Brighton. Casa lui sir Stewart e la Londra, deși mai degrabă locuia la noi. Când m-am certat ultima dată cu tatăl meu, el era plecat la Londra. Tata a ieșit valvârtej din casa, declarând că se duce la Londra, să-i vorbească lui sir

Stewart despre schimbarea testamentului. Peste două zile, a venit vestea unui îngrozitor accident de cale ferată. Trenul care venea de la Londra la Brighton deraiașe, mai multe vagoane se răsturnaseră, astfel încât au murit cinci oameni.

CCXXI. Mda, îmi amintesc că am auzit de această tragedie, zise John. Zile întregi nu s-a vorbit în ziare decât despre asta.

CCXXII. Tata s-a numărat printre cei care au murit. A fost literalmente aruncat din vagon. Iar eu m-am simțit foarte vinovată.

CCXXIII. De ce? Așa-zisa lui boală nu era decât un șiretlic, iar cu accidentul nu ai avut nicio legătură.

CCXXIV. Știu, dar îmi vorbea îndelung despre faptul că nu o va mai duce mult pe lumea asta, ceea ce s-a adeverit. Sir Stewart mi-a spus că ultima dorință a tatei a fost să ne vadă căsătoriți. Era cu el, în tren. Mi-a spus că l-a ținut în brațe când și-a dat duhul și că ultimele lui cuvinte au fost: "Stewart, ocrotește-mi fiica. Spune-i că ultima mea dorință este să

devină soția ta."

John scoase o exclamație nu tocmai politicoasă.

CCXXV. Ce bazaconii! Replica pare a fi scoasă dintr-o piesă ieftină. Până și eu aș fi scos ceva mai bun.

CCXXVI. Trebuie să recunosc că și mie mi s-a părut cam pompos pentru unul ca tata, admise ea.

CCXXVII. Și această jalnică discuție a mai fost auzită de altcineva?

Întrebă el, pe un ton ironic.

CCXXVIII. Se pare că nu.

CCXXIX. Ei, vezi? întreaga poveste a fost născocită de sir Stewart.

CCXXX. Dar chiar dacă tata nu a spus-o, era cu siguranță ceea ce gândea. Iar dacă nu ar fi fost în trenul ăla...

CCXXXI. Gata! strigă John. Draga mea, nu te mai chinui astfel. Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta.

CCXXXII. E ceea ce mi-am spus și eu, dar cele petrecute au fost o lovitură foarte grea. Acum, când te aud vorbindu-mi astfel, mă simt mult mai bine.

CCXXXIII. Ce s-a întâmplat cu testamentul? L-a lăsat totul lui sir Stewart?

CCXXXIV. Nu. A făcut ceva mult mai groaznic. L-a numit tutorele meu.

CCXXXV. La naiba!

CCXXXVI. Sir Stewart m-a obligat să mă mut în casa lui de la Londra, iar de atunci nu mă mai lasă în pace. Nu mai conținește să-mi repete că tata a murit numai din cauza mea și că trebuie să-mi ispășesc greșeala căsătorindu-mă cu el, adică îndeplinind ultima dorință a părintelui meu. Mi-a mai spus și că tata îi datora o mulțime de bani, dar că va șterge toate datoriile dacă îl iau de soț.

CCXXXVII. Dar nu te poate obliga să te căsătorești cu el dacă nu vrei, nu?

E foarte ușor pentru un bărbat să facă asemenea afirmații! exclamă Cecilia, exasperată. Eu însă, nu eram decât

o biată femeie, obligată să stau în casa lui și să mă supun voinței sale. Nu avea cine să mă ajute, iar el era hotărât să mă aducă în fața altarului, fie ce-o fi. Am fugit după ce am auzit din întâmplare o discuție între el și un pastor local pe care îl mituia să-l ajute cu oficierea căsătoriei. Sir Stewart e în stare de orice ca să-și atingă scopul, inclusiv să mă drogheze, astfel încât să fiu inconștientă și neputincioasă în fața altarului.

CCXXXVIII. Nu cred să mai fi auzit ceva atât de cumplit. Cum poate un bărbat, cu atât mai mult unul care se consideră gentleman, să oblige o femeie a-i deveni soție?

- Nu-i pasă ce cred ceilalți despre el, atâta timp cât îmi ia banii. Iar ca tutore, îmi controlează banii și e foarte zgârcit, sperând ca în acest fel să mă facă să cedez. A concediat-o pe camerista mea și mi-a spus că trebuie să iau o slujnică de-a lui. Mi-a dat una, dar e greoaie și nepricepută. De fapt, a pus-o ca să mă spioneze. Nu de puține ori am găsit-o scotocindu-mi prin lucruri. Acesta este motivul pentru care nu am cameristă și am venit aici de una singură. Știu că pare ciudat, dar am fost nevoită să mă strecor cu multă băgare de seamă, când aceasta nu era lângă mine.

- Nu-mi vine să cred, zise John îngrozit. Cum se poate comporta astfel un bărbat? În niciun caz nu trebuie să accepți

un astfel de târg.

CCXXXIX. Presupun că nu a fost prea bine că m-am întors la Brighton, dar este singurul loc pe care îl cunosc. Sunt totuși

BARBARA CARLAND

piopiietaia casei în care am locuit cu tata, chiar dacă acum e închisă. Am crezut că mă pot ascunde aici, dar se vede treaba că socoteala mea nu a fost bună. Era primul loc în care s-a gândit sir Stewart că e cazul să vină.

CCXL. Ce anume te-a determinat să vii aici? Și el, cum de și-a dat seama?

CCXLI. Cândva, am cinat aici împreună. Tata pretindea că sărbătorim logodna. Credea că nu voi face o scenă în public, dar am făcut. S-au înfuriat amândoi. M-am ridicat și am fugit de la masă. Domnul Dale, gazda, a fost foarte bun cu mine. I-a spus tatei că îl dă afară dacă mă mai necăjește. Credeam că îl găsesc din nou aici; din acest motiv am venit, dar acum înțeleg că nu ar fi trebuit s-o fac. Presupun că sir Stewart s-a dus mai întâi acasă, dar negăsindu-mă, pesemne și-a amintit de locul acesta și de cele petrecute în seara aceea.

CCXLII. S-a gândit că domnul Dale te va adăposti, zise John. Iar când a aflat că a murit, nu mai știa ce să creadă. Cu cât îl ținem mai mult în confuzie, cu atât mai bine.

CCXLIII. I-am spus de nenumărate ori că nu vreau să mă atingă. Nu m-aș căsători cu el nici de-ar fi singurul bărbat care mai există în Anglia. Are ceva așa de hidos în el, încât prefer să mor decât să-i devin soție.

Vorbea cu atâta vehemență, încât John se trezi spunând:

CCXLIV. Ascultă-mă bine! Te asigur că nu vei fi silită să îl iei de soț pe acest om.

CCXLV. Dar e așa de hotărât să-și atingă scopul! zise fata. Habar nu ai cum e, cât de nemernic poate fi atunci când își pune în cap ceva. Salvează-mă! Te rog să mă salvezi. Nu știu încotro s-o iau.

Vedeă că e pe punctul să devină isterică și ca orice bărbat, încercă să scape. Îl opri totuși vocea ei sfâșietoare.

CCXLVI. Gata! Gata! zise el strângând-o în brațe. Nu e nevoie de așa ceva. Ești în siguranță acum, te asigur.

CCXLVII. Nu cred că voi mai fi vreodată în siguranță.

CCXLVIII. Gata! Gata! încercă el s-o liniștească. Nu te mai necăji atât! Ești cu mine și nu voi îngădui nimănui să-ți facă rău.

CCXLIX. Ce frumos sună totul! zise ea, cu voce stinsă. Dacă mă căsătoresc, vreau să fie cu cineva care mă iubește pentru mine însămi, nu cu cineva care se gândește la banii mei. Altminteri, prefer să rămân singură.

Îl privi într-un fel pe care John îl găsi nespus de emoționant. I se părea îngrozitor ca o asemenea frumusețe să fie irosită în acest fel.

CCL. Mă vei ajuta?

CCLI. Îți făgăduiesc că voi face tot ce-mi stă în putință.

Ea oftă profund.

CCLII. Ai fost foarte iscusit reușind să scapi de el fără să îi spui nimic.

CCLIII. Și o voi face în continuare, dacă mai pune piciorul aici. În seara asta, trebuie să cinezi aici. În caz că monstrul se

întoarce, nu te va găsi.

CCLIV. Da, rămân aici. Țin ușa încuiată, pentru orice eventualitate.

CCLV. Minunată idee! O voi ruga pe doamna Jones să pregătească o mâncare mai specială, pe care ți-o voi aduce eu însumi.

CCLVI. Și vei mai rămâne să stai de vorbă cu mine?

Gândul că va rămâne singur cu ea îl speria. Era așa de frumoasă și de dezirabilă, încât se gândea că e posibil să nu se poarte tocmai cuviincios.

CCLVII. Mă voi strădui, zise el, desprinzându-se încet din brațele ei. Nu trebuie să uit că mai am și alte responsabilități. Trebuie să mă ocup și de ceilalți oaspeți.

CCLVIII. Îți mulțumesc foarte mult pentru bunătate. Ce m-aș face fără tine? Chiar și cu protecția ta, tot mă simt speriată.

CCLIX. Încearcă să nu fii spus John. Vom câștiga. Când pornești la război, trebuie să fii sigur că ești mai bun decât adversarul tău. Ți-o spune cineva care a fost la război. E ceea ce trebuie să simțim în aceste clipe.

În timp ce vorbea, se ridică în picioare:

CCLX. Trebuie să mă întorc la lucru. Probabil au mai sosit oaspeți, iar eu nu am fost de față să-i întâmpin.

La ușă, se întoarse și spuse:

CCLXI. Te asigur că nu mai ai de ce să-ți fie frică. Ești în siguranță. Poate mâine vom găsi o altă modalitate de a câștiga

lupta.

El închise ușa, înainte ca ea să-i răspundă.

În timp ce cobora treptele, își dădu seama că atâta vreme cât stătuse de vorbă cu el, ochii tinerei străluceau.

„Ce bărbat ar putea rezista unor asemenea ochi?” se întrebă el.

Își spuse apoi că soluția cea mai potrivită este să nu mai viseze cu ochii deschiși și să se întoarcă la lucru, principalul motiv pentru care se afla acolo.

Jos, John constată cu plăcere că în sala de mese era mare aglomerație. Se îndreptă spre bucătărie, unde doamna Jones nu-și mai vedea capul de treabă.

CCLXII. Tânăra care a sosit în această dimineață va lua cina în cameră. Vreau să-i pregătiți ce aveți mai bun, iar când e gata...

Tocmai voia să spună că trebuie să trimită după el ca să ducă tava sus, când îl observă pe Frank, care încerca să-i atragă atenția.

CCLXIII. Ne trebuie cheia de la pivniță, zise el. Nimeni nu știe unde e.

CCLXIV. Probabil e în sertarul de la masă, strigă doamna Jones.

Porniră amândoi în căutarea cheii, pe care o găsiră după

eforturi destul de îndelungate.

CCLXV. Ai devenit peste noapte membru al personalului? îl întreabă John, în timp ce urcau treptele de la pivniță.

CCLXVI. Păi... trebuia să fac ceva ca să-mi trec timpul, îi răspunse valetul. M-am gândit că e mai bine să mă fac folositor. Ia priviți!

Ridică lampa, astfel încât să privească amândoi în jurul pivniței.

În bucătărie, o întreabă pe doamna Jones dacă pregătise mâncarea pentru domnișoara Smith.

CCLXVII. Tocmai i-a fost dusă, zise femeia.

CCLXVIII. I-ați dus-o? repetă John, nedumerit. Dar trebuia să duc eu tava.

CCLXIX. NU ați pomenit nimic de asta, sir.

CCLXX. Da, eu... NU am făcut-o, nu-i așa? Pe cine ați trimis?

CCLXXI. Pe domnișoara Campbell. Când e mult de lucru, îmi mai dă o mână de ajutor.

Dar John urcase deja jumătate din trepte, urmat de Frank, care vedea prea bine să stăpânul său e agitat și considera că e de datoria lui să-l ajute.

John fu primul care sosi, constatând că ușa era deschisă și auzind plânsete. Nu avea de unde să știe ce se petrecea, întrucât camera era cufundată în întuneric.

Ceea ce se petrecu, fu mult prea rapid ca să poată fi redat cu precizie. John dădu buzna înăuntru ca să intervină, punând mâna pe domnișoara Campbell, care ținea tava în mâini.

Domnișoara Campbell scoase un țipăt ascutit, care îl făcu

pe Frank să năvălească și el înăuntru, deși nu ar fi putut spune

de ce o făcuse.

CCLXXII. Ia mâinile de pe mine, strigă doamna Campbell, încercând să se elibereze, fără a-i da tava lui John.

Într-un moment de proastă inspirație, Frank se plasează între ei în clipa când domnișoara Campbell încercă să se elibereze. Rezultatul fu că toată supa se vărsă pe pantalonii valetului, și

o cutie îl izbi peste urechi.

Domnișoara Smith aprinse lampa, așa încât se uitară unii

la alții.

CCLXXIII. Cum îndrăznești? îi strigă domnișoara Campbell lui

Frank.

Era scandalizată.

-Auzi la el! să mă asalteze într-un mod atât de josnic.

CCLXXIV. Nu eu, răspunse Frank, indignat. Era...

Vru să-l arate pe angajatorul său, dar se opri, dându-și seama că l-ar fi pus într-o situație neplăcută.

-A fost o neînțelegere, sfârși el, frecându-se în locul unde

fusesse lovit.

CCLXXV. Pentru care numai eu sunt de vină, interveni John, încercând să-i potolească. Intenționez să aduc eu însumi mâncarea, așa că am venit în graba mare. Dar dacă tot ne-am strâns cu toții, cred că e momentul cel mai potrivit pentru a clarifica situația. Despre prezența domnișoarei Smith aici nu trebuie să se afle, astfel încât e mai bine să vă spun doar vouă.

Domnișoară Smith, permite-mi să ți-1 prezint pe asistentul meu, Frank, și pe domnișoara Campbell. Amândoi lucrează la hotelul „Paradisul”.

Cele două tinere se priviră una pe cealaltă. Apoi, părură că se recunosc.

CCLXXVI. Îmi amintesc de tine, zise domnișoara Campbell. Ai vizitat hotelul pe când trăia bătrânul domn Dale. Erai cu doi bărbați, și a avut loc o ceartă îngrozitoare.

CCLXXVII. Iar tu ai fost așa de bună cu mine, zise domnișoara Smith. Și eu îmi amintesc de tine. M-am ascuns într-o odaie dosnică, iar domnul Dale ți-a spus să ai grijă de mine.

În fața celor doi bărbați cărora li se luase parcă o piatră de pe inimă, cele două tinere se îmbrățișară.

CCLXXVIII. Slavă Cerului! zise John.

CCLXXIX. Mda! Câteva clipe, am crezut că situația va lua o întorsătură foarte neplăcută, murmură Frank.

Dat domnișoara Campbell avea auzul foarte fin, de vreme ce se desprinsese din îmbrățișare și-i spusese furioasă lui Frank:

CCLXXX. Va fi foarte rău pentru tine dacă îndrăznești să te mai amesteci în chestiuni care nu te privesc, zise ea pe un ton ferm. Sper că m-am făcut pe deplin înțeleasă.

CCLXXXI. Pe deplin, întări Frank, frecându-se iar în locul unde fusese lovit.

CCLXXXII. Nu era vina lui, se grăbi să-i explice John. Nu-i stă în fire să...

CCLXXXIII. Eu nu...

CCLXXXIV. Taci, Frank, zise John. Cred că ar trebui să-ți ceri scuze.

CCLXXXV. Eu să-mi cer scuze? Pe mine s-a vărsat toată supa.

CCLXXXVI. În cazul ăsta, ai face mai bine să pleci și să te schimbi.

CCLXXXVII. Dar priviți-mă!

CCLXXXVIII. Chiar trebuie? zise domnișoara Campbell.

CCLXXXIX. Ascultă, domnișoară! Tu ai făcut asta. Chiar nu ai nimic

de zis?

CCXC. Tot ce am de spus, este că experiența aceasta trebuie să-ți fie învățare de minte. Să nu te mai atingi de femei care nu ți-au făcut nimic.

Dacă te mai aud o dată spunând...

CCXCI. Ce vei face?

CCXCII. Mă voi supăra.

CCXCIII. Grozav! Splendid! Te-ai supărat, ai arătat că ești jignit, iar eu tremur ca varga, așa încât putem considera chestiunea închisă. Nu mai sta aici aidoma unui copil care a vărsat mâncarea pe el. Arăți ridicol.

CCXCIV. Și dacă am să-ți cer să-mi speli hainele?

CCXCV. Și dacă eu îți mai dau una peste urechi? De asta ce zici?

CCXCVI. O, scăpați-mă de ea! strigă Frank, ieșind din cameră. E violentă.

CCXCVII. Ai primit ce ai meritat, zise John zâmbind.

CCXCVIII. Dar nu i-am făcut nimic, zise Frank, disperat.

CCXCIX. Știu, nici eu nu am vrut să fac ceea ce am făcut. A fost un accident. Haide, Frank, nu te-am rugat decât să-mi salvezi demnitatea.

CCC. Și la ce bun?

CCCI. Nu vreau să-ți spun decât atât: dacă nu-mi păstrezi secretul, o voi face pe domnișoara Campbell să-ți dea o lecție pe cinste.

CCCII. Nu se poate! zise Frank, simțind că se sufocă.

CCCIII. Ba da! Șterge-o repede de aici, să te schimbi.

Frank dispăru.

Peste câteva clipe apărură și domnișoara Campbell cu tava. Ea îi declară că va coborî ca să aducă altă supă.

CCCIV. Nu credeți că ar fi mai bine să mă însoțiți, ca să mă scăpați de hoți?

CCCV. Nu cred că ai de ce să te îngrijorezi. Hoțul acela s-a dus să se schimbe. Voi fi însă fericit să te însoțesc.

În timp ce coborau nu mai prididea cu mulțumirile, deoaiece îl ajutase într-un caz care nu intra în atribuțiunile ei.

CCCVI. Bătrânul domn Dale a fost întotdeauna foarte bun cu mine. Aș fi făcut orice pentru el.

De data asta, John luă el însuși tava cu supa. Trecu pe lângă sala de mese și constată mulțumit că localul nu ducea lipsă de consumatori.

Slujnica pe care Frank o remarcase mai devreme strângea vasele, iar Frank, care avusese timp să se schimbe, îi vorbea,

încurcând-o în treaba pe care o avea de îndeplinit.

CCCVII. Drăguța Cherry, zicea el. Un nume frumos pentru o fată frumoasă.

CCCVIII. Cine ți-a spus că poți să-mi spui Cherry?

CCCIX. Dar e numele tău, nu-i așa?

CCCX. Poate că da, poate că nu. Nu te privește.

CCCXI. Dar poate că da.

CCCXII. Până nu spun eu, nu. Iar eu nu am spus că da.

CCCXIII. Te deranjează individul ăsta? o întrebă John. Văd că nu face nimic folositor.

CCCXIV. Cum nu ajută? Duc farfuri și altele de genul ăsta, zise Frank, supărat.

Cherry îl privi cu scepticism.

CCCXV. O singură farfurie, zise ea.

Frank zâmbi.

CCCXVI. Gândește-te numai ce folositor voi fi. Când te voi conduce acasă.

CCCXVII. Nu ți-am cerut să mă însoțești acasă, ripostă fata. În plus, fac cinci minute până acasă, și mă așteaptă un prieten.

Frank păru lovit.

CCCXVIII. Un bărbat? întrebă el.

CCCXIX. Ocupă-te de ale tale și dispare din calea mea!

CCCXX. Las-o în pace, Frank, zise John, trăgându-l într-o parte. A venit cineva să pună întrebări?

CCCXXI. Nimeni, domnule.

Vă referiți, presupun, la bărbatul care a fost aici mai devreme. Eu cred că fie a găsit ce anume căuta, fie a renunțat să mai caute.

- Sper să ai dreptate, zise John.

Capitolul 6

John bătu încet la ușa domnișoarei Smith.

CCCXXII. Totul e în regulă. Eu sunt.

Ea deschise imediat ușa și se dădu la o parte pentru a-i

face loc să treacă.

CCCXXIII. Îmi pare rău de deranj, zise el în timp ce puneu tava pe masă. Nu-mi place să te știu alarmată.

CCCXXIV. Nu îți face griji! Nu mai sunt. A fost o adevărată ușurare să găsesc pe cineva cunoscut. Îmi place foarte mult Roseanne.

CCCXXV. Roseanne?

CCCXXVI. Da, așa o cheamă. O cunoști?

-Am cunoscut-o în această după-amiază și mă îngrozește.

CCCXXVII. Îl îngrozește și pe tânărul acela, adăugă Cecilia, chicotind.

începu și el să râdă.

CCCXXVIII. Bietul Frank! Îi place să creadă că e răsfățatul femeilor, dai în această seară a fost lovit de ghinion. Roseanne aproape l-a doborât, iar Cherry l-a respins. Masa e servită!

CCCXXIX. Mulțumesc foarte mult, domnule. Dar ce e asta?

El destupă o sticlă cu șampanie.

CCCXXX. Sunt sigură că nu am cerut șampanie.

CCCXXXI. E din partea casei și pentru a sărbători întâlnirea noastră.

CCCXXXII. O, da! zise ea, entuziasmată. Mă simt mult mai în siguranță acum, astfel încât doresc să sărbătorim.

John umplu două pahare, iar în timp ce ciocneau, izbucniră în râs.

CCCXXXIII. Mi-e o foame de lup. Ce mai zi!

CCCXXXIV. Ți dai seama că nici măcar nu îți știi numele? Numele mic, vreau să spun.

CCCXXXV. Cecilia, zise ea.

Lui John i se păru cel mai frumos nume de pe pământ.

În timpul mesei, îi povesti o mulțime de istorioare din război, nu episoade cumplite, ci incidente nostime.

Ea râse din toată inima, așa încât John începu să creadă că e un om foarte spiritual.

Ți trecu pe nesimțite, iar el avu senzația că fuseseră cele mai frumoase clipe din viața lui. Se simțea însă și puțin

vinovat.

CCCXXXVI. Mi-a făcut atât de multă plăcere să stau cu tine, încât mi-am neglijat atribuțiunile, zise el. Ar trebui să cobor și să văd...

CCCXXXVII. Ce? Întrebă ea zâmbind, ca și cum i-ar fi înțeles încurcătura.

CCCXXXVIII. Să văd ce mai e de făcut, sfârși el.

CCCXXXIX. Ce anume ar putea fi?

CCCXL. Nu ești corectă, protestă el. Am recunoscut că sunt un novice. Sunt sigur că există lucruri de care să mă ocup.

CCCXLI. Ce bine ar fi dacă ai ști ce mai e de făcut, îl tachină ea. Presupun că oamenii au terminat de mâncat, iar acum joacă bridge, iar membrii personalului se descurcă bine mersi și fără tine.

John înțelese că ea vrea să-l mai rețină, o ispită căreia

trebuia să-i reziste cu orice preț.

CCCXLII. Trebuie să plec. Pentru binele tău. Nu se cade să stau singur cu tine. Nici nu ar fi trebuit să stau atât.

CCCXLIII. Dar am încredere în tine, spuse ea, nedumerită.

CCCXLIV. Am o meserie, decretă el cu fermitate. Trebuie să mă întorc la ea. Nu uita să încui ușa după plecarea mea.

CCCXLV. Ai fost așa de bun și de înțelegător, încât nu mai sunt la fel de speriată pe cât eram când am venit.

John îi zâmbi.

CCCXLVI. Mă bucur că te simți mai în siguranță, dar nu vreau să părăsești această cameră până ce nu-ți spun eu.

Spunând acestea, strânse tava și plecă.

Pe scară, întâlni mai mulți oaspeți și le ură noapte bună. Toți îi mulțumiră pentru mâncare și cazare.

John își aruncă ochii prin sala de mese, unde Cherry făcea ordine.

- Ai fost minunată, îi spuse el, și îți sunt extrem de recunoscător pentru tot ceea ce ai făcut.

Fata îi zâmbi fermecător, semn că prețuirea lui îi plăcea.

În bucătărie, doamna Jones se pregătea să închidă și-i declară cu sinceritate că de-abia se mai ținea pe picioare, iar cei care vor mai veni la masă de acum înainte, vor fi nevoiți să aștepte până mâine dimineață.

CCCXLVII. Cred că ar fi înțelept dacă ați lăsa din tort și niște fursecuri pe masa de alături. Dacă apare cineva, se servește singur.

- Presupun că vreți să vă culcați. E aproape miezul nopții, remarcă femeia.

CCCXLVIII. Dar munca adevărată dumneavoastră ați făcut-o.

După ce stinse luminile și-și luă rămas-bun de la doamna

Jones, se întoarse la recepție.

Închisese fereastra și se pregătea să plece când văzu pe cineva intrând pe coridor.

Scoase un geamăt, intuind despre cine era vorba. În clipa următoare, sir Stewart intră înăuntru.

Înainte ca străinul să deschidă gura, John zise:

CCCXLIX. O, v-ați întors! Tocmai voiam să închid și să mă duc la culcare.

CCCL. NU am găsit-o încă pe tânăra pe care căutam, zise sir Stewart. Sigur nu e aici?

CCCLI. V-am răspuns la această întrebare acum două sau trei ore, răspunse John cu fermitate. Nimic nu s-a schimbat între timp.

După o pauză, sir Stewart zise:

CCCLII. Sigur nu o ascunzi pe tânăra pe care o cauți? Poate s-a strecurat în hotel în timp ce lipseai, a mâncat ceva pe furiș și a intrat într-o cameră goală.

Felul cum vorbea îl făcu pe John să se teamă că va dori să inspecteze el însuși camerele.

CCCLIII. Vă asigur că nimeni nu s-a mai cazat la noi de când ați venit data trecută. Au mai venit oameni să ia masa, dar după cum vedeți au plecat. Închid hotelul chiar acum.

CCCLIV. Prea bine, vreau o cameră pentru noaptea asta, zise sir Stewart.

John încremeni. Era un dezastru.

CCCLV. Mă tem că toate sunt ocupate.

CCCLVI. Iar eu sunt sigur că se găsește și pentru mine una.

Sir Stewart vârî mâna în buzunar și scoase o mână cu monede de aur.

CCCLVII. Ce-ar fi să revenim la afaceri? Sunt sigur că există cineva pe care îl poți da afară.

CCCLVIII. Iar eu sunt sigur că nu am să fac așa ceva, zise John, furios. Plecați de bunăvoie sau trimit pe cineva la poliție.

CCCLIX. Ești beat de îmi vorbești astfel? îl repezi sir Stewart.

CCCLX. Băut sau treaz, pot trimite după un polițist, zise John.

Sir Stewart strânse din buze, ca și cum s-ar fi abținut să nu scoată o înjurătură.

După câteva clipe, John spuse:

CCCLXI. Vă sugerez să abandonați această cutare până mâine. Personal, mi s-a părut întotdeauna aproape imposibil să găsești pe cineva pe întuneric. Mâine, când soarele va străluci pe cer, aveți mai multe șanse s-o găsiți.

CCCLXII. Prea bine, dar să știi că nu e ultima dată când auzi de mine.

CCCLXIII. E și mâine o zi, comentă John, ignorându-i amenințarea. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș căuta în altă parte. Dacă fuge de dumneavoastră, mă îndoiesc că va rămâne într-un loc unde știe că va fi căutată.

CCCLXIV. Dar dacă apare, află unde se duce sau și mai bine, reține-o aici până mă contactezi. Sunt la Grand Hotel.

Surpriza întipărită pe chipul lui John, îl făcu să spună:

CCCLXV. Sigur că am rezervată o cameră de hotel. Doar nu credeai că aș sta în locul ăsta de plăcere.

Sir Stewart mângăli numele și adresa hotelului pe o bucată de hârtie.

CCCLXVI. Poftim! Ai grijă să nu o pierzi. Și ai grijă ca angajații să știe bine pe cine să caute.

CCCLXVII. Pe cine să caute? se auzi o voce în spatele lui.

Șocat, John observă că era domnișoara Campbell, cu o înfățișare mai războinică decât data trecută.

CCCLXVIII. Pe o tânără, zise domnul Stewart. Păr blond, drăguță, bine îmbrăcată, purtând probabil o bonetă roz...

CCCLXIX. A, ea!

Lui John i se zbârli părul. Era îngrozit. Oare această femeie
va da totul în vileag?

-Ai văzut-o? șuieră sir Stewart spre John. Parcă spuneai că
nu e aici.

CCCLXX. NU a văzut-o, îi răspunse domnișoara Campbell. M-am asigurat eu de asta. Am văzut eu și alte femei de soiul ei. Mă descotorosesc de ele imediat, înainte să fie văzute de vreun bărbat.

CCCLXXI. Ce vrei să spui prin "mă descotorosesc de ele"? Întrebă sir Stewart.

CCCLXXII. Vreau să spun că le dau afară. Nu-ți poți asuma riscuri
cu astfel de femei.

CCCLXXIII. Mai precis? insistă sir Stewart, iritat că se puteau face asemenea considerații pe seama viitoarei sale soții. Insinuezi că avea un caracter urât?

CCCLXXIV. Sigur că da. Altminteri, cum să apară aici fără cameristă? Știu prea bine ce
prevestește asta, așa încât i-am sugerat să
părăsească imediat acest stabiliment.

CCCLXXV. Când s-a petrecut asta? o întrebă John cu prudență.

CCCLXXVI. Acum vreo două ore, domnule. Mă uitam peste registre când a apărut, cerând o
cameră. Am întrebat-o ceva despre cameristă, iar ea mi-a dat un răspuns vag, pretinzând că a trebuit
s-o lase undeva pe drum, că păsămite ar fi trebuit să ajungă nu știu unde. Nicio femeie decentă nu se
comportă astfel, așa încât am dat-o imediat afară pe ușă, înainte să fie văzută de altcineva.

CCCLXXVII. A spus cumva unde se duce? zise furios la culme sir Stewart.

CCCLXXVIII. Parcă a pomenit ceva de faptul că se va întoarce la Londra și va ceda.

CCCLXXIX. Va ceda? Chiar a spus asta?

CCCLXXX. Da, chiar așa! NU am întrebat-o ce înseamnă. Nici nu era nevoie. Înseamnă un singur
lucru pentru genul acesta de femeie.

CCCLXXXI. La Londra, repetă sir Stewart, mai-mai să-și piardă răsuflarea.

Strălucirea din ochii lui voia parcă să afirme că a câștigat.

John îl privi disprețuitor. Oare prostia acestui om nu avea margini?

CCCLXXXII. La Londra. Și a renunțat.

CCCLXXXIII. A cedat, zise domnișoara Campbell pe un ton ferm. Așa s-a exprimat.

CCCLXXXIV. A renunțat sau a cedat, ce mai contează? E același lucru.

CCCLXXXV. Ba nu, domnule, zise domnișoara Campbell, care căuta pricină de ceartă. A spus că a cedat și știm cu toții ce înseamnă asta.

CCCLXXXVI. Nu-mi ține predici, femeie, șuieră sir Stewart. Nu-mi pasă ce cuvânt a folosit. Am adus-o acolo unde voiam, ceea ce e excelent.

Fără să mai rostească o vorbă, ieși, trântind ușa în urma lui. John îl privi urcând în trăsură și plecând. Oftă ușurat.

Sir Stewart era un om violent și periculos, iar el înțelegea prea bine de ce domnișoara Smith fugise de el. Cum să se lupte o fată cu un asemenea bărbat?

Doar că acum nu mai era singură. Avea alături de ea un soldat și pe caustica domnișoară Campbell. Sir Stewart avea oponenți mai puternici decât credea.

Se întoarse la biroul de recepție și o felicită pe domnișoara Campbell.

CCCLXXXVII. Bună treabă! Ai fost superbă!

CCCLXXXVIII. Crezi că a mers?

CCCLXXXIX. Dacă a mers? Sigur că a mers. Ai făcut o treabă pe cinste. Frank, ai văzut-o?

Frank zâmbi cu gura până la urechi.

CCCXC. Da, domnule. Mi-a părut foarte rău pentru bietul om. Habar nu avea cu cine se pune. Evident, mare noroc pe capul lui că nu a fost pălmuit, adăugă valetul.

- Păstrez asta pentru bărbații care mă enervează în mod deosebit, zise domnișoara Campbell cu subînțeles.

CCCXCI. Păi... eu am unele lucruri de făcut.

Frank dispăru imediat.

Treptat, hotelul fu cuprins de întuneric și liniște. Oamenii se întorseseră în dormitoare. John o observase pe Cherry strecurându-se înăuntru, o umbră strecurându-se în spatele ei.

Auzi vocea lui Frank încercând să convingă, apoi o plesnitură.

-Au! se auzi vocea valetului.

CCCXCII. Ține-ți mâinile în buzunare! se auzi vocea lui Cherry. Te-am avertizat doar.

Cherry coborî treptele, îndreptându-se spre plajă. Brusc, o umbră se detașă din spatele copacilor. Fata scoase un strigăt de încântare și se aruncă în brațele acestuia.

CCCXCIII. Ei bine, nu poți să câștigi întotdeauna, filozofă Frank.

CCCXCIV. Se pare că tu nu câștigi niciodată, remarcă John. Te-a lovit peste același obraz ca domnișoara Campbell?

CCCXCV. Nu, domnule, zise Frank pe un ton sumbru. Pe celălalt.

CCCXCVI. Vei fi în siguranță numai dacă stai departe de ea, zise o voce în spatele lor.

Se întoarseră amândoi și o văzură pe domnișoara Campbell.

CCCXCVII. Nu mi-e teamă de el, spuse Frank sfidător.

Domnișoara Campbell îl măsură din creștet până în tălpi, cu o expresie care arăta că nu e deloc impresionată.

CCCXCVIII. Ar trebui să-ți fie, dacă ai cât de cât minte, remarcă ea sarcastic. Ultimul bărbat care a încercat să se comporte necuviincios cu Cherry poartă și acum urmele ghearelor ei. Noapte bună, domnilor.

Plecă fără să mai rostească o vorbă.

Frank își dresе vocea.

CCCXCIX. Nu mă prăpădeam după Cherry!

CD. Ceea ce e foarte bine, remarcă John sec, de vreme ce nu pare să te placă.

Frank îi aruncă o privire ucigătoare. .

John decise că trebuie să mai treacă o dată pe la Cecilia, ca s-o asigure că sir Stewart era plecat. După ce se asigură că toate ușile de la parter sunt încuiate, urcă și bătu la ușa fetei.

CDI. Cine e? se auzi o voce speriată.

CDII. Eu. Aduc vești bune.

CDIII. Ce s-a întâmplat? zise ea în șoaptă. Stăteam aici, speriată că ar putea forța ușile și intra înăuntru.

CDIV. Nu mai e aici. A plecat la Londra. Domnișoara Campbell a născocit o poveste cum că ai fi cedat, ai fi renunțat.

CDV. Dar de ce să fi făcut una ca asta?

John fu brusc cuprins de stânjeneală. Cum nu putea să-i vorbească despre proasta reputație pe care i-o crease Roseanne în dorința de a o ajuta, schimbă vorba.

CDVI. Mă rog... ce mai contează? Ideea este că l-am făcut să creadă că te-ai întors la Londra.

CDVII. Vă sunt nespun de recunoscătoare, zise ea. Nu aveai de ce să fii bun cu o străină, o necunoscută, dar ai apărut ca un înger din Ceruri, iar acum mă voi culca fără a-mi mai fi teamă.

Scoase un oftat adânc care îl răscoli pe John.

Pe hol, cineva tuși. Lui John îi îngheță sângele în vene, dar când se întoarse nu o văzu decât pe domnișoara Campbell. În spatele ei era Frank.

-Am hotărât să dorm și eu aici, zise ea. Domnișoara Smith va fi mai în siguranță.

CDVIII. Dar grație ție am scăpat de sir Stewart, remarcă John.

CDIX. Nu contează. Așa va fi mult mai în siguranță, zise ea din nou, aruncându-i o privire prin care voia să spună la ce fel de primejdie se referă.

Abia apoi văzu că John avea în mâini două pahare și o sticlă.

CDX. Un vin vechi foarte bun, remarcă domnișoara Campbell cu răceală.

CDXI. Da, ce frumos din partea lui că s-a gândit să-mi aducă vin deși nu am comandat, zise Cecilia cu nevinovăție.

CDXII. Intr-adevăr! conchise domnișoara Campbell, iar vorba ei era mai mult decât grăitoare cu privire la ceea ce credea despre bărbați și despre gesturile de acest fel.

Se duse la ușă și luă salteaua de la Frank.

CDXIII. Gata, băiete! Dă-mi-o!

CDXIV. O, Roseanne, ce drăguț din partea ta! exclamă Cecilia. Noapte bună! îi spuse ea zâmbind lui John.

CDXV. Noapte bună, domnișoară Smith.

Nici nu apucă să termine fraza, că domnișoara Campbell și trânti ușa în nasul lui.

CDXVI. Nu ne place pe niciunul dintre noi, îi zise Frank lui John.

CDXVII. Nu, dar mă simt mult mai bine știind că domnișoara Smith e păzită de o astfel de persoană. Sunt sigur că domnișoara Campbell e în stare să bage în speriați orice nou-venit.

CDXVIII. Nicio îndoială în această privință. Am văzut buldogi care mă sperie mai puțin decât ea.

CDXIX. Și eu la fel.

Din spatele ușii, o auziră pe Cecilia spunând:

CDXX. Roseanne, povestește-mi ce i-ai spus bărbatului acela îngrozitor. De ce m-ai dat pe ușă afară?

John și cu Frank rămaseră pironiți locului. Totuși, nu prinseră decât un murmur, urmat de o tăcere deplină, într-un târziu, râsul celor două fete. Al Ceciliei era dulce ca mierea.

Cei doi bărbați se priviră uimiți.

CDXXI. Ce ziceți de asta, domnule? întrebă Frank. Ce să mai crezi despre femei?

Nu prea mai știi, admise John. Hai să bem ceva!

A doua zi dimineață, John se trezi la șase și jumătate. Își puse costumul de baie, un halat pe deasupra și plecă spre faleză. Răsufală ușurat când văzu că nu se zărea nici țipenie de om.

Se aruncă în apa destul de rece și înotă o vreme, simțindu-se pentru prima dată de când revenise din război cu adevărat bine.

La întoarcere, îl văzu pe Frank pe plajă, fluturând mâna.

- Voiam să vă spun că individul ăla chiar a plecat la Londra. L-am văzut în trăsură, la șapte. Doamna Jones mi-a spus că e un tren care pleacă la Londra la șapte și jumătate. Probabil pe acela l-a luat. '

- înseamnă că am scăpat de el! exclamă John. Biata fată, nu mai e nevoită să stea prizonieră în dormitor.

- Îi căutam altceva, domnule?
- Presupun că ar fi o idee, numai că nu știu unde am putea-o duce.

De fapt, plănuia să petreacă ziua cu Cecilia.

Când ajunseră la hotel, merse drept la ea și o găsi probând rochia.

- Am venit să-ți spun că te poți relaxa, zise el. Sir Stewart a luat trenul spre Londra.

Fata bătu din palme.

- Minunat! De-ar rămâne acolo!
- Sunt sigur că va rămâne. Probabil te va căuta și la alte case din Londra. Știi cumva la cine ar putea merge?
- Tata avea câțiva prieteni la Londra. Probabil își va încerca norocul la ei.
- Înseamnă că suntem în siguranță. Cel puțin, pentru o vreme. Mă întrebam dacă nu ai dori să vii să înoți cu mine.
- Mi-ar plăcea nespus.
- Ai costum?
- Nu. Am plecat așa de repede. Numai la înot nu-mi stătea gândul.
- Cunoscut un magazin de unde se pot cumpăra astfel de

lucruri. Mă întorc peste o oră.

John coborî să mănânce și pentru a da instrucțiuni angajaților. Doamna Jones îl asigură că nu are de ce să-și facă griji, fapt pe care el îl interpretează corect, adică se descurcau bine și fără ca el să se amestece, ca un ignorant ce era.

Fluiera fericit când, peste o oră, se duse la Cecilia. Dar domnișoara Campbell fu aceea care-i deschise ușa.

- Nu trebuie să îmi cumpăr costum de baie, îi spuse Cecilia, deoarece draga de Roseanna îmi împrumută unul

de-al ei. Vine cu noi pe plajă. Nu-i grozav?

John admise că așa era. S-ar fi lipsit bucuros de ea, dar în adâncul sufletului său știa că aceasta îi va fi scut Ceciliei.

Le așteptă jos. Primul care veni fu Frank, ținând în mâini niște bagaje.

- Nu ești de serviciu la bar?
- Nu, domnule. Am primit ordin să vă însoțesc pe plajă.
- Dar eu nu ți-am dat asemenea ordin.
- Nu, domnule. Ea, însă, da. M-a pus să car toate bagajele. Sigur, puteți porunci să rămân aici, zise el plin de speranță.

- Și să nu te supui domnișoarei Campbell? îl întrebă John, schițând un zâmbet. Ce mai erou! Nu, Frank, cred că trebuie să vii cu noi pe plajă și să nu-i ieși din vorbă.

- Sunteți foarte dur cu mine, domnule.

În clipa următoare, le zăriră pe cele două tinere coborând, iar Frank amuți.

Capitolul 7

Peste o jumătate de oră, cei patru se îndreptau spre plajă.

Alaiul era deschis de John și de Cecilia, urmași de domnișoara Campbell. Codașul era Frank, care asuda de la atâta greutate.

Când ajunseră pe plajă, închiriară două cabine de baie: una pentru ei, și una pentru tinere.

- Vii cu noi în apă? îl întrebă John pe valetul său. Sau ai primit deja ordine de la domnișoara Campbell?

- Așa e! Omul doborât trebuie iar lovit. Nu mi-a spus nimic, așa că vin. Dacă obiectează, voi... voi...

- Ce vei face? îl întrebă John, intrigat.

- Vă voi ruga să mă protejați, domnule.

- Voi face tot ce-mi stă în putință să te apăr, deși s-ar putea să mă depășească.

- Dar i-ați atacat pe ruși în bătălia de la Balaclava, domnule, zise Frank.

- Da, am participat la o acțiune suicidală, așa că nu vreau să îmi risc capul în alta. A sosit vremea să vezi ceva acțiune, Frank. Ai costum?

- Da, domnule. Acasă, obișnuiam să înot în lac.

- Grozav! Ești gata?

- Ca întotdeauna, domnule.

Coborâră treptele și se aruncară în apă. Înotară puțin, după care se opriră și priviră înapoi, spre cealaltă cabină.

Prima care ieși fu, spre stupoarea celor doi, domnișoara Campbell care privi precaut în jur, ca nu cumva vreo privire masculină să fie prin preajmă.

Până să se scufunde în apă, avură timp suficient să constate că purta un costum roz, iar chipul ei exprima numai plăcerea voluptuoasă de a se arunca în apă.

Lui Frank parcă îi ieșiseră ochii din orbite. Constatarea îl amuză pe John.

- Sir, habar nu aveam că e așa de... de...

- E clar că ținuta ei de fiecare zi nu prea o avantajează, admise John. Acum, fii atent cum te porți. M-ai auzit?

Frank nici nu-1 auzi.

În clipa următoare se ivi și Cecilia, iar John îl lăsa în plata Domnului pe Frank. Cecilia era îmbrăcată într-un costum

albastru și arăta dumnezeiește. Chiar dacă purta un costum modest, arăta ca o nimfă. Când îi zări, fata se grăbi să intre în apă, dar nu fu suficient de rapidă, încât John să nu-i vadă picioarele.

Își flutură mâna, iar ea începu să înoate spre el.

- Ești o bună înotătoare, remarcă el. Felicitări!
- Îmi place să înot! Făceam baie în mare de câte ori aveam ocazia. Iar acum mă simt liberă, având în vedere restricțiile din ultima vreme.
- Astăzi nu are de ce să-ți fie teamă. NU am să permit așa ceva.

Cecilia îl privi și chipul îi fu scaldat în lumină. Auzindu-1 cum îi vorbește, avea senzația că nu are de ce să se teamă pe lumea asta.

Privi în jur, la imensitatea mării, și măsură amplitudinea libertății de care se bucura în clipa aceea.

Se îndepărtă de el, luându-i-o înainte.

- Să nu te îndepărtezi prea mult, zise el precaut, ducându-se după ea.

Ea se îndepărtă, iar de el și zise:

- Sunt o bună înotătoare.

El încercă din nou s-o prindă, în zadar însă.

- Domnișoară Smith...
- Mă numesc Cecilia.
- Cecilia, te rog să fii atentă.
- Nu vreau să fiu atentă. Mi-am petrecut întreaga viață stând cu ochii în patru ca să nu mi se întâmple vreo nenorocire. Acum, vreau să fiu liberă.

Ea se trase iar înapoi, cu mâinile întinse spre el, ca o invitație s-o urmeze. Iar John acceptă invitația din toată inima, spunându-și că o face pentru siguranța ei, dar știind că de fapt era atras irezistibil atras de ea.

Începu să înoate cu toată forța, iar el nu se lăsa mai prejos. Uneori, Cecilia se întorcea cu fața spre el, să vadă dacă acesta mai vine după ea sau a abandonat lupta.

Era fermecătoare, aidoma unei sirene apărută din mare. Iar el o urma, indiferent de destinația secretă spre care îl atrăgea, întrucât nu avea de ales.

În plus, era uimit de modul cum înota. Se presupunea că femeile sunt plăpânde și delicate, însă ea avea brațe puternice și înota cu toată forța.

- Cecilia! o strigă el.

Ea se întoarse și-l privi zâmbind enigmatic.

- Nu cred că ar trebui să mergem mai departe, zise el.

Deși judecata îi spunea că are dreptate, o parte din ea

refuza să revină la bunu simț.

- Nu mi-e teamă, zise ea. Dar ție?

— Știi ce, cred că mi s-a făcut puțin frică, recunosc el. Frică de tine, dar și pentru tine. Am senzația că nu te mai cunosc. Ca și cum nu ai mai fi femeie, ci te-ai fi transformat

într-o sirenă.

Fetei îi stătu inima în loc la o asemenea declarație, mai ales la tonul cu care fusese rostită. Fu cuprinsă brusc de o dorință irepresibilă de a-1 vrăji pe acest bărbat. Și-o dorea mai mult decât orice pe lumea asta. Voia să-l farmece, să rămână întreaga noapte trează, gândindu-se la el.

- Oprește-te! Ai milă, sirenă! Acest biet muritor nu poate ține pasul cu tine.

Ea îl prinse de mână.

- Ești o nesăbuită! exclamă el râzând. Cum poți face un lucru atât de nebunesc?

- Pentru o sirenă, așa ceva nu e o prostie. Ea poate înota oriunde îi pofteste inima. Fac înconjurul lumii.

- Ia-mă și pe mine cu tine, își pledă el cauza.

Marea și cerul se mișcau într-un vârtej amețitor. Câteva clipe, av- senzația că întreaga lume îi aparține, că totul e minunat.

- Ce... ai spus? întrebă ea.

- Ți-am spus că vreau să mă iei cu tine, repetă John.

Habar nu avea că-i strângea mâna sub apă. Cecilia, în

schimb, o simți, dar nu-i dădu de înțeleș.

- Nu te pot lua cu mine, zise ea. Noi, sirenele, înotăm singure. Niciun bărbat nu are voie să vină după noi. E interzis.

Se îndepărtă de el și se scufundă cu repeziciune, așa încât el nu mai văzu decât o gleznă, înainte ca făptura să dispară în adâncuri.

Se scufundă și el imediat, panicat că nu o mai zărește în apa de un albastru întunecat. Într-un târziu, îl simți strecurându-se pe lângă el, ca și cum ar fi fost sirena care pietindea a fi. De data asta, nu mai riscă. O ajunse din urmă și o prinse de mijloc.

Intr-un târziu, ieșiră iarăși la suprafață, iar când se priviră, izbucniră în râs. Soarele se revărsa generos asupra lor.

Țărml era așa de îndepărtat, încât părea invizibil. Deasupra, cerul albastru era senin, iar marea se întindea cât vedeai cu ochii.

Era ca și cum ar fi fost singuri pe lume, iar nimeni nu le-ai fi văzut următoarea mișcare. Brațele lui îi împresurară gâtul. Începu s-o sărute, iar ea nu se împotrivi.

Ei a pentru prima dată când Cecilia era sărutată de un bărbat, dacă nu pune la socoteală încercările lui sir Stewart. Visase dintotdeauna acest prim sărut.

Iar acum, când se petrecea, știa că bărbatul acesta era potrivit pentru ea.

Undeva în sinea ei știa că nu se comporta cum se cuvine, mai ales că de-abia îl cunoștea pe acest bărbat. Pe de altă parte, nu era nimic necuviincios, având în vedere că totul în ființa ei o împingea spre el.

Era bărbatul pe care inima ei îl alesese acum și pentru întotdeauna. Era prietenul și protectorul ei, iar acum ar fi vrut să-i fie iubit și soț.

- Cecilia, murmură el, iartă-mă...
- NU am de ce, îl întrerupse ea voioasă.
- A fost o greșeală să profit de tine, aici, unde ești lipsită de apărare...

Ei îi venea să râdă. Nu se simțea deloc lipsită de apărare, ci puternică și deținând controlul. La urma urmei, ea insistase să se îndepărteze atâta de țarm, iar el o urmărise neputincios.

Îl privi amuzată.

O înțelegea. El era cel neputincios sub vraja ei. Știa că trebuie să se adune și să se comporte ca un om decent.

- Cred că... ar trebui să ne întoarcem. Ești așa de adorabilă, încât sunt toate șansele să nu mă mai comport ca un gentleman.

Cecilia chicoti.

- Parcă ai fi tata. Vorbea întotdeauna că trebuie să "fie ca un gentleman", dar mi-e teamă că oamenii știau că nu e gentleman. Nu trebuie să te prefaci față de mine.

Cuvintele ei îl obligară să-și dea seama că nu are habar de statutul lui nobiliar. Ea nu vedea în el decât administratorul hotelului, prin urmare în ochii ei nu era gentleman. O păcălea.

- Cred că ar trebui să ne întoarcem, se grăbi el să spună.

Avem cale lungă de parcurs.

Ea scoase un oftat.

- Da, cred că trebuie să ne întoarcem pe pământ.

Nu-i spusese ce vrea să zică, dar și el se simțise ca în rai.

Se întoarseră și începură să înoate spre țărm. Abia acum văzu și Cecilia cât de mult se îndepărtaseră de țărm. Distanța i se păruse o nimica toată, pentru că spiritul de aventură își spusese cuvântul. Dar clipele frumoase dispăruseră. Soarele dispăruse în spatele norilor, iar sufletul tinerei fu cuprins de deznădejde. Nu știa exact la ce anume să se aștepte, dar mâhnirea îi cotropi sufletul. Parcă țărmul se îndepărta de ea, o oboseală inexplicabilă puse stăpânire pe ea.

- Nu mai e mult, o liniști John.

- Cred că ai avut dreptate. Ar fi trebuit să te ascult. Era prea departe.

- Regreți că ai făcut-o?

Fata scutură din cap, în semn de tăgăduire. Nu existau cuvinte care să exprime ceea ce simțise. Erau senzații complet noi, iar ea știa că va avea nevoie de timp și mai ales de singurătate ca să înțeleagă ce se întâmplase cu ea.

Acum însă, oboseala era tot mai apăsătoare, iar țărmul era parcă la fel de îndepărtat.

- Ține-te de mine! o îndemnă John. Pune-ți mâinile în jurul umerilor mei!

Ea îi urmă sfatul și o nouă senzație o invadă: era ferm

convinsă că se putea bizui pe John pentru totdeauna.

„O, tată! gândi ea. Ce-ai crede despre mine, dacă m-ai vedea în acest moment? Voiai să devin soția unui lord, iar eu m-am îndrăgostit de un negustor. Ce dezamăgit ai fi! Dar nu am ce face. Îl iubesc mai mult decât toți lorzii de pe lumea asta”.

Zări apoi ceva care-i mai ridică moralul.

- Ce văd acolo? O barcă?

John înălță capul.

- Da, cred că e Frank. Uite-o și pe domnișoara Campbell. Frank era cu spatele la ei, dar domnișoara Campbell îi zări

imediat. În câteva clipe, barca era lângă ei.

-Ai făcut o treabă bună, Frank! zise John, care de-abia mai

respira. Suntem amândoi obosiți.

- Așa m-am gândit și eu, sir. Dar nu e vorba doar de asta.

El s-a întors.

- S-a întors? Te referi la sir Stewart?

Cecilia scoase un țipăt.

- O, nu! Așa ceva nu e cu putință.

- A revenit la hotel, iar doamna Jones a trimis vorbă pe plajă. Am venit repede să vă luăm. Urcați-vă în barcă!

John o ridică pe Cecilia, iar domnișoara Campbell o ajută să urce.

- O, Doamne! Ce mă fac? Dacă vine să mă caute pe plajă? Dacă ne vede?
- M-am gândit la asta, zise Frank arătându-i un teanc de prosoape. Întindeți-vă și le așezăm peste dumneavoastră. Când vom ajunge la țărm, ne gândim la altceva.
- Dar să ne grăbim! Nu trebuie să riscăm.

Spunând acestea, începu s-o acopere pe Cecilia cu prosoape. Cei doi bărbați începură să vâslească. Pe măsură ce se apropiau de țărm, domnișoara Campbell se silea să arate ca o doamnă care tocmai petrecuse niște clipe minunate în largul mării.

- Nu-l văd, zise ea. Cred că avem noroc... O, nu! Iată-l!

Cecilia scoase un țipăt scurt și se acoperi și mai bine cu prosoapele.

- Unde? Întrebă John, privind peste umăr.
- Nu întoarceți capul! Merge pe plajă. Poate avem noroc și ajungem la țărm înaintea lui.

Cei doi începură să vâslească și mai repede.

- Grăbiți-vă! Grăbiți-vă! Îi somă fata. Îl văd în depărtare, se întoarce acum.

Se apropiau de cabinele de baie. John încercă să deschidă ușa primeia dintre ele, numai că aceasta era încuiată. Cecilia se prăbuși pe trepte, tremurând din toate încheieturile.

- Stai liniștită! Încercă s-o consoleze John. NU o să-i permit să mi te ia.
- Ba mă va lua. Mă va lua. Nu voi scăpa niciodată de el. Oriunde m-aș duce, vine după mine.
- Nu trebuie să vorbești așa. Sunt vorbele unui om disperat, iar tu ești prea tânără și prea frumoasă ca să disperi. Viața ta trebuie să fie plină de veselie și de bucurii.
- Așa credeam și eu, dar acum nu mai văd lucrurile așa: într-o bună zi, mă va prinde.
- Nu-i voi permite, zise John pe un ton ferm. Te voi proteja împotriva a orice. Ți-o jur.

Ea ridică admirativ ochii spre el, și o vreme se priviră îndelung. Se îmbrățișară, iar ea simți în clipa aceea că nu avea pe ea decât costumul de baie. Era ca și cum nu ar fi purtat nimic.

Un zgomot asurzitor îi făcu să tresară. Cineva bătea cu ceva în cabina de lemn, dar pe partea cealaltă. Distinseră vocea lui sir Stewart, fără a înțelege vorbele rostite de acesta.

- E aici, șopti Cecilia, îngrozită. O, John, ce ne facem? Ajută-mă!
- Da... zise el încet, te voi proteja.

Privirea lui se întunecă. Parcă nu mai era el însuși. Cecilia avu o strângere de inimă.

- Ce s-a întâmplat? De ce arăți așa?

El se comporta ca și cum nu o auzea.

- Un bărbat nu poate face decât ceea ce-i stă în putere, zise el cu o voce schimbată. Dar trebuie să facă tot ce-i stă în putință.
- Nu-mi mai stați în cale! striga sir Stewart.
- Trebuie să mă arăt, zise John, ridicându-se.

1 1 Q

- Ba nu! exclamă ea.
- Trebuie să te protejez. Lasă totul în seama mea!
- Nu! îl imploră ea din nou.
- Nu există nicio altă cale. Datoria... datoria.

Când îl văzu apărând, sir Stewart fluieră.

-Aici erai! Ea unde e?

- I-am spus că nu e nicio doamnă aici, sir, dar nu mă crede, zise Frank.
- Pentru că mă minți. E aici. Știu prea bine, Lăsați-mă să trec.

încercă să treacă pe lângă John, dar acesta îi bară drumul.

- Pleacă! Doamna pe care o cauți nu e aici.
- Mă voi convinge singur. Dă-te la o parte din calea mea. -Nu! strigă John.

Privindu-1, Roseanne și Frank vedeau că se petrece ceva

ciudat cu el. îl privea drept în ochi pe sir Stewart, nu arma acestuia.

- Nu te apropia! urlă sir Stewart. înapoi!

John clătină din cap.

- La arme, murmură el. întotdeauna la arme. Așa trebuie să fie.

John mai coborî o treaptă. Sir Stewart încercă să se strecoare pe lângă el, dar John îl prinse de mână. Chiar dacă privea în față, într-un punct din depărtare, strânsoarea lui era ca de oțel.

- înapoi! îi porunci el. Te avertizez că nu te voi lăsa să treci.

Sir Stewart încercă să se elibereze din strânsoare. Când constată că nu poate scăpa, începu să țipe, furios. Lumea de pe plajă se uita la ei. Unii se ridicară, consternați, dar nu făcură nimic, ținându-i pe loc de armă.

Frank vru să ia pistolul lui sir Stewart, dar acesta îl îndreptă spre el. Înainte ca vreunul dintre cei prezenți să facă vreo mișcare, John scoase un strigăt care le îngheță tuturor sângele în vene. Se năpusti asupra lui sir Stewart și-l doborî la pământ.

O vreme, cei doi bărbați se rostogoliră pe nisip, sub privirile uluite ale celor de față.

Urmă un zgomot și arma se descărcă. Sir Stewart se ridică și o luă la fugă, lăsându-l pe John singur și însângerat.

Capitolul 8

-John! John! O, Doamne, nu!

Era curată nebunie să iasă așa, dar când auzi țipetele oamenilor, nimic nu o mai opri.

- Nu! Nu-l lăsa să moară! John! John!

Lotul pareă că se învârtă în jurul ei. Ca prin ceață, îl auzi pe Frank trimițând pe cineva după doctor și după ajutor, pentru ca rănitul să fie transportat la hotel.

Ca prin miracol, în vecinătate se afla un doctor, care veni imediat la căpătâiul bolnavului. O dădu la o parte pe Cecilia cu blândețe, și începu să-l examineze pe John.

- Pierde mult sânge. Unde e hotelul?

- Acolo! zise Frank.

- E aproape. Bine. Să-l ducem înăuntru!

Micul cortegiu se îndreptă spre hotel, Cecilia stând în spatele rănitului, rugându-se să nu-l piardă tocmai acum, când își dăduse seama că îl iubește.

- Trebuie să-l dezbrăcăm, se scuză Frank față de ea.

- Acest costum trebuie schimbat, îi spuse Roseanne, conducând-o spre propriul dormitor.

Roseanne era o ființă cu adevărat puternică.

- Trebuie să mă întorc la el! exclamă Cecilia. Sper să mai fie în viață.

- Sigur că e în viață. Am văzut ce s-a petrecut. Rana e numai la umăr.

- Sir Stewart a fost cel care a făcut-o, nu-i așa?

- Da. Mai întâi, a lovit cu bastonul în ușa cabinei. Apoi, când a venit domnul Milton, l-a ținut cu arma.

- L-am auzit strigând: "Nu te apropia!"

- Exact. Dar domnul Milton nu s-a temut de el. A venit drept spre sir Stewart, chiar dacă acesta avea arma îndreptată asupra lui. Sir Stewart a încercat să treacă pe lângă el. Domnul Milton l-a prins

de braț. Frank a încercat să-i ia arma, însă sir Stewart a ațintit-o asupra lui. Cred că ar fi tras, dacă nu s-ar fi năpustit asupra lui domnul Milton. E un om de ispravă.

- Da, da, zise Cecilia printre lacrimi.

- Dar și Frank e un om curajos.

Cecilia aproape nu o auzea. Un singur gând o frământa:

— BARBARA CARTLAND

faptul că John făcuse toate astea pentru ea.

- A făcut totul pentru mine. Dacă moare, vina e numai a mea.

- Nu ar fi trebuit să ieșiți, așa cum ați făcut-o. A fost periculos.

- Nu mă gândeam decât la el. Înțeleg însă că am avut un comportament nesăbuit.

- Din fericire, sir Stewart a intrat în panică și a fugit, declară domnișoara Campbell cu un aer satisfăcut. Nu cred că a văzut apărând o altă persoană din spate. Să sperăm că nu-1 vom mai revedea.

- O, da! De-ar fi atât de speriat încât să nu se mai întoarcă! O, Roseanne, să mergem imediat să vedem cum se simte!

Privi ră prin ușa deschisă și constată că rănitul fusese bandajat.

- Am făcut ce am putut pentru el, le anunță doctorul.

- Se va face bine? Îl întreabă Cecilia.

- Sper. A avut noroc că glonțul nu i-a atins plămânul. În schimb, a pierdut mult sânge. E bine să stea la pat cât mai mult timp cu putință. Mă întorc mâine dimineață, așa încât ar fi recomandabil să trimiteți după medicul local. Pacientul are nevoie de îngrijire permanentă.

Dați-mi voie să vă conduc și să vă plătesc pentru serviciile dumneavoastră, zise Frank.

- Mulțumim pentru tot, zise și Cecilia.

- Plăcerea mea, doamnă. Nu e nevoie de bani. A fost o urgență.

După plecarea tuturor, Cecilia îngenunche la căpătâiul lui John.

- Sunt aici, iubire. Și voi rămâne până când te vei simți bine. Nu vei muri, pentru că nu am să îngădui una ca asta. Înțelegi? Voi avea grijă de tine.

El nu se mișcă. Nu dădea niciun semn cum că ar fi auzit-o.

Fata plecă fruntea și începu să plângă. Depăși însă repede acest moment de slăbiciune. Trebuia să fie puternică pentru el. Nu voia să-l abandoneze în asemenea clipe de restriște.

- La arme! La arme!

John încerca să gândească, dar era învăluit în fum și căldură. Fusese nebunie curată să tragă, dar un soldat se supune întotdeauna ordinelor superiorilor, așa încât se năpustiră cu toții spre iad.

Zgomotul era asurzitor, dar mai rău decât zgomotul era fumul și senzația că totul e zadarnic.

Tot trupul îi era scuturat de durere. Se stingea. Avea

- BARBARA CARTLAND

senzația că se prăbușește, dar în ultima clipă o voce de femeie îi murmură ceva la ureche. Vorbe dulci și reconfortante.

Știa că era Florence Nightingale, care venise tocmai în Crimeea pentru a alina suferințele soldaților răniți.

Dar când deschise ochii, văzu că nu era Florence Nightingale, ci Cecilia. Era palidă și se vedea că plânsese.

Închise iar ochii și, înainte de a adormi din nou, simți niște buze pe fruntea sa.

De data asta, dormi liniștit, ca și cum prezența ei i-ar fi

alungat coșmarurile. Habar nu avea cât rămase în această

stare. Era un vis, un vis ca o călătorie. Fie își vedea mama la

al caret căpătâi stătuse înainte ca aceasta să moară, fie auzea

vocea tatălui său, chemându-l într-un loc în care nu aveau

cum să ajungă. Era ca un labirint în care se pierdea. Îi vedea

și-i auzea pe toți ai lui, dar nu i se permitea accesul în cercul lor fermecat.

A

În clipa următoare, se văzu soldat în brigada de cavalerie ușoară, curajos și fericit că o nouă viață i se deschidea în fața ochilor. Fotul sfârșea, invariabil, în fum, pucioasă, zgomote asurzitoare și focuri de arme. Iar apoi, somnul izbăvitor.

Când se trezi din nou, totul părea cufundat în pace.

A iar ea era acolo. O Privi îndelung, iar ea îi răspunse zâmbindu-i cu dragoste.

- Bună! zise el în șoaptă.

- Bună! îi răspunse ea.

Vocea ei era a domna celei unui înger.

- Ești aici de la început?

-Da.

- Mă gândeam eu. De fiecare dată când am deschis ochii, erai aici, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine și să adorm mai liniștit. Văd că mi-a crescut barba. De când stau în pat?

- De patru zile. NU am vrut să te deranjăm bărbierindu-te.

- Care "noi"?

- Frank și Roseanne au fost minunați. El e cel care administrează hotelul în clipa de față. Cu ajutorul Roseannei, desigur. E o fată foarte puternică. Mă ajută și pe mine să am grijă de tine, nu numai pe Frank.

- Ce s-a mai întâmplat? Nu-mi amintesc nimic după ce am fost împușcat. Ce s-a întâmplat cu el?

- A fugit.

În clipa aceea, Frank privi prin ușa întredeschisă, înseninându-se când îl văzu pe John treaz. Roseanne era în spatele lui. Toți trei îi povestiră cele petrecute după ce John își pierduse cunoștința.

- Cum merg treburile la hotel?

- Foarte bine, sir. Domnul Dale ar fi mândru de noi.

- Mândru de tine, vrei să spui, zise John. Robert Dale mi-e prieten și fiul domnului Dale pe care îl cunoșteai și tu, îi explică el Ceciliei, care-i privea nedumerită. Ne-am

cunoscut în Crimeea. E proprietarul acestui loc.

Roseanne îi informă că dintr-o clipă în alta trebuia să sosească medicul.

- A venit în fiecare zi, îi explică Frank. A fost îngrijorat când a văzut că aveți nevoie de atâta timp să vă recăpătați cunoștința. Ca noi toți, de altfel. Acum, însă, e bine.

Doctorul sosi la puțină vreme după masa de prânz și confirmă punctul de vedere al lui Frank. Trebuia să mănânce bine și să se odihnească mult.

Vreo două zile, John își împărți timpul între dormit și plimbat. Nu avea ce face împotriva acestui program. Singurul lucru care îl consola, era că de el se ocupa Cecilia. La un moment dat, o întrebă:

- Am spus ceva în timp ce eram inconștient?

- Ai îngăimat ceva, dar nu am înțeles nimic. Vorbeai despre fum și arme, iar o dată chiar ai strigat. Ce visai?

-Atacul. Făceam parte din brigada ușoară.

- Ai făcut parte din armata aceea care s-a umplut de glorie?

Înțelese imediat că nu făcuse bine punând această întrebare când îl văzu întunecându-se la față.

- NU a fost deloc glorioasă. Tot atacul a fost o mișcare proastă și fără rost. Nici nu trebuia să se petreacă așa. Comandantul care ne-a dat comanda voia cu totul altceva de la noi, numai că nu prea vedeam unde ne-am putea duce.

Începu să râdă, însă era un râs silit.

- Nu-i așa că e ciudat? Atacul acela "eroic" a fost de la un capăt la altul o greșeală. Ai mai auzit de ceva atât de ridicol?

- O, dragul meu John! zise ea, luându-l în brațe.

- NU am cui să povestesc cele petrecute, întrucât nimeni nu dorește să știe adevărul.

- Mie poți să-mi spui totul. Regret că am reacționat așa de stupid.

- Au murit șase sute șaptezeci și trei de soldați, adică o treime, și toată lumea spune că totul a fost splendid. De-ar ști adevărul! De atunci, mi s-a acrit cu viața asta, am căpătat o furie împotriva a

tot și a toate. După ce am părăsit spitalul, am ieșit de sub arme și m-am întors acasă, fără însă ca această furie de nestăvilit să dispară. Numai Robert Dale m-a înțeles. La un moment dat, a spus: "Nimic nu mai e la fel după Crimeea." Avea dreptate.

- O, da, îmi amintesc! Mi-ai spus că e proprietarul hotelului și că ți-a oferit acest post.
- A avut mare încredere în mine, dat fiind că nu am niciun fel de experiență în acest domeniu.
- Poate ar trebui să stai mai mult de vorbă cu el, deoarece a trecut, ca și tine, prin experiența războiului.

-Acum e la Londra, la „Elefantul alb”, în East End. Ca să fiu sincer, prefer să stau de vorbă cu tine.

Dar chiar în timp ce vorbea, știa că nu mai trebuie să

— BARBARA CARTLAND

vorbească. Era suficient să stea lângă Cecilia ca să se simtă împăcat cu el însuși.

Liniștea aceasta dură până a doua zi, când fu întreruptă în mod brutal.

Frank, caie era la bar, se trezi în fața lui cu un tânăr polițist, cu o mustață mare.

- Sunt comisarul Jenkins, zise el. Am înțeles că a avut loc un incident pe plajă și că un om a fost împușcat.

Frank se holbă la el.

- Dar s-a petrecut în urmă cu patru zile.
- Păi... începu oarecum stânjenit comisarul, roțițele justiției au nevoie de ceva vreme să se pună în mișcare.
- Ce vreți să spuneți?

Înseamnă... înseamnă că acum sunt aici. Adevărul e că nimeni nu a știut unde sunt protagoniștii. Cel care a tras a dispărut, la fel și victima.

- Pe cel rănit l-am adus aici, pentru a fi îngrijit de medic.
- Dar nu ați spus nimănui, nu-i așa? Am fost nevoiți să facem cercetări nu glumă, ca să vă găsim.
- Dar cu descreieratul acela cum rămâne? L-ați găsit?
- Roțițele justiției...

Sub privirea scrutătoare a lui Frank, comisarul se opri.

- Nu, nu încă, zise el după o scurtă șovăială. Victima se mai află aici?
- Sigur că da. E sus. Primește îngrijiri.
- Aș vrea să-l văd.
- Mă duc să văd dacă e treaz. Între timp, ce ar fi să gustați din berea noastră?
- Păi, strict vorbind, nu ar trebui să...
- Iar eu cred că roțițele justiției au nevoie de câte o întăritură.

- Cum spuneți dumneavoastră, domnule. Cum spuneți
dumneavoastră.

Frank urcase deja treptele scării și când intră în cameră, îl văzu pe John stând de vorbă cu Cecilia.

- A venit un polițist. Au trecut în sfârșit și pe aici, dar nu l-au găsit pe sir Stewart.
- Poate e mai bine așa. Dacă l-ar fi găsit, ar fi făcut scandal, iar eu nu sunt suficient de
întremat. Să mai treacă o vreme, astfel încât să mă simt mai bine.
- Ce să-i spun polițistului? Cât să-i spun?
- Cât mai puțin. Lasă totul în seama mea. Trimite îl sus, dar dă-i domnișoarei Smith răgazul să
se ascundă în camera ei.
- Chiar trebuie?
- Nu ne putem permite să te vadă.
- Nu mă va vedea, dar voi fi prezentă.
- Te ascunzi în dulap?
- Deloc. Voi sta chiar aici, dar el nu mă va vedea. Frank, trimite-o te rog pe Roseanne la mine.
Și mai ține îl jos pe
polițist zece minute.

Cei doi bărbați se priviră nedumeriți, dar hotărârea Ceciliei îi surprinse, astfel încât niciunul nu-i ceru
explicații.

Frank coborî și-i mai dădu comisarului o bere, explicându-i că pacientul tocmai se trezise și că avea
nevoie de câteva minute să fie gata.

Peste zece minute, urcară treptele.

- Mai exact, cine este rănitul? îl întreabă el pe Frank.
- E administratorul hotelului. Domnul Milton.

Comisarul își spuse în sinea lui: "Așadar, nu e gentleman."

Frank bătu în ușă și primi un răspuns destul de vag că
poate intra.

John Milton zăcea în pat aproape inconștient. Lângă el, o femeie tot încerca să vadă ce i se întâmplă.

Comisarul nici nu catadicsi s-o privească. Adevărul era că ochelarii o făceau să pară foarte severă. Nu
era decât o biată infirmieră în ochii lui.

Se prezentă, își dresă vocea, și se pregăti să ia notițe.

- Sunteți...?
- Numele meu e John Milton. Sunt director la hotelul „Paradisul”, și acum o săptămână am
fost rănit de un idiot care vâna o femeie prin țară și care m-a acuzat că o ascund.
- De ce s-o fi făcut?

- Nu prea știu. Cred că acuză pe toți cei care-i ies în cale.

În opinia mea, e nebun.

Ca să fiu sincer, mă îndoiesc că această femeie există. Cred că e născocită de mintea lui.

- Numele lui?
- Sir Stewart Paxton.

Comisarul păru alarmat.

- Sir Stewart?

-Da.

- Un domn cu titlu?
- E cavaler, dacă vi se pare un titlu, zise John, uitând că nu vorbea în calitate de conte.
- Mie mi se pare că e un titlu, ripostă polițistul. Nu mi s-a spus că e un domn cu titlu.
- Ce mai contează? întrebă John. Tot nu are dreptul să îi împuște pe oameni.

Comisarul clătină din cap, uimit.

- Sunt o mulțime de necunoscute în povestea aceasta, zise el.
- Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă John, exasperat. Un om cu titlu e unul ca oricare altul. De fapt, poate fi chiar mai rău decât unul obișnuit, deoarece a fost crescut să creadă că poate face orice dorește. Trebuie să-i arate ceva că nu e așa.

Jenkins zise, ultragiat:

- Asta e anarhie!

Era de-a dreptul illogic că polițistului i se părea mai demn

de încredere sir Stewart, datorită modestului său titlu, decât el, care primise un glonte. Crescând însă într-o familie de conți, John se întâlnise de prea multe ori cu această atitudine. Până și Robert îi ridicase în slăvi titlul.

- Spuneți-i cum doriți! zise el, prea slăbit ca să se mai certe.

Jenkins se întoarse la carnetul lui de note.

- Cum o cheamă pe femeia pe care o caută?

John șovăi.

Ceva îi spunea că e mai bine să nu ofere niciun detaliu despre Cecilia, în niciun caz numele acesteia.

În timp ce încerca să-și limpezească gândurile, ambii bărbați tresăriră când auziră un : "hm!" rostit cu forță.

- Pardon? zise polițistul privind în jur.
- Hm! repetă infirmiera. Numele ei? Cine i-ar putea cunoaște numele adevărat, de vreme ce sir Stewart, dacă e

într-adevăr un domn, fapt de care mă îndoiesc, a dat
întotdeauna unul diferit? Iar unele dintre nume nu păreau să
aparțină unor femei decente. Probabil este vorba de mai
multe, niciuna mai brează decât alta. Iar bărbatul acela nu e nici el mai de soi.
Comisarul scria tot ce auzea în carnetel.

A '

- îmi mai puteți spune și altceva?

- Nu, nu mai e nimic de spus, îi răspunse cu fermitate infirmiera. Pacientul meu este obosit și
nu-i faceți niciun
bine.

- Da, însă...

- O zi bună, domnule comisar.

În timp ce încerca să se gândească la ce ar mai putea spune, tânăra deschise ușa. Frank aștepta pe
hol.

- Comisarul tocmai pleca.

- De fapt, doamnă... vru acesta să spună.

În clipa următoare, stătea în fața ușii care se închise cu putere în fața lui.

John și cu Cecilia așteptară până când nu se mai auzi ecoul pașilor acestuia, ca să își exprime
sentimentele.

- Vino încoace! zise John. Și scoate-ți ochelarii aceia îngrozitori. Și boneta.

- Cu plăcere!

- Ai fost grozavă! exclamă el admirativ. Aproape că am crezut în personajul pe care l-ai
interpretat.

- M-am înfuriat când am văzut cât de obosit ești.

- Ai ajuns să mă protejezi, nu?

- Dacă e cazul, declară ea.

Se priviră o vreme, înțelegându-se fără să-și vorbească.

În clipa aceea, se auzi o bătaie în ușă. Era Roseanne, care venea cu mâncarea. John îi mulțumi, dar
Cecilia observă că pofta lui de mâncare nu crescuse, astfel că se străduia din răsuputeri să guste câte
ceva.

- Trebuie neapărat să mănânci ca să-ți recapeți forțele,

zise Cecilia după plecarea Roseannei.

- Da, soră.

— lai eu te voi ajuta, adăugă tânăra, tăind mâncarea în bucățele. Deschide gura!

El se supuse. Niciodată nu fusese atât de fericit.

Capitolul 9

Sentimentul de pace lăuntrică dăinui, chiar dacă John nu îndrăznea să creadă prea mult în el. Cecilia era cu el mai mereu, iar discuțiile cu ea erau foarte plăcute și instructive. Nicicând nu crezuse că o femeie poate fi așa de fascinantă.

Aproape râse, când o auzi mărturisind:

- îmi place să mă cert cu tine. E așa de greu pentru o fată să găsească pe cineva cu care să vorbească serios. Majoritatea oamenilor se așteaptă ca noi să vorbim prostii. Dacă încercăm să discutăm despre subiecte serioase, bărbații se simt jigniți, ca și cum am fi pătruns pe un teritoriu care le este rezervat.

- Bărbații aceia sunt niște proști, cugetă John. Ar trebui să prețuiască o femeie atât pentru calitățile ei, cât și pentru

— BARBARA CARTLAND

frumusețe.

- Sunt prea mulți cei care nu o prețuiesc decât pentru bani, comentă ea cu amărăciune.

- Vei găsi cu siguranță bărbatul potrivit, care să te iubească pentru tine însăși.

După câteva clipe de tăcere, Cecilia spuse:

- Ai dreptate, sigur că ai dreptate. Iubirea este aceea care contează. E ceea ce îmi doresc și eu. Iubirea unui bărbat care să mă iubească din tot sufletul și care să nu se gândească la banii mei.

- Iar acest bărbat există. Sunt sigur de asta. S-ar putea să-l găsești acolo unde te aștepți mai puțin.

Se controlă imediat, temător să nu dezvăluie prea mult.

Sentimentul care creștea în el era prea delicat ca să fie astfel expus.

- Mă bucur că ești de această părere, îi mărturisi ea. Unii oameni ar putea crede că o asemenea discuție este o prostie, dai nu are cum să fie astfel dacă ceea ce simți vine din adâncul sufletului tău.

- Așa e.

- De-ar fi dispărut individul acela respingător, zise Cecilia, oftând. A fost ca în rai să ne bucurăm de câteva zile fără prezența lui.

- Da, repetă John. Ca în rai.

Uneori, cred că dacă l-aș mai revedea pe sir Stewart, i-aș da toți banii pe care-i am numai să scap de el.

- Nu fi prostuță! Nici prin gând să nu-ți treacă așa ceva. De ce să beneficieze de pe urma ta?

Vorbea de parcă ar fi certat un copil care a făcut o năzbâtie, iar Cecilia îl privi surprinsă.

- Vorbești exact ca guvernanta mea, care avea grijă de mine. Știu însă că ceea ce spui e de bunu simț. Spune-mi ce altceva să mai fac. Nu e nimic. Poate doar...

Se încordă, de parcă tocmai îi venise o idee genială.

- De aș avea un soț, sau măcar să-l fac pe el să creadă, ar înceta. Și un logodnic ar fi bun, astfel încât să știe că există un bărbat care-i poate opune rezistență.

- Nu l-ar opri, comentă John cu amărăciune. Acest bărbat este atât de disperat să pună mâna pe bani, încât își va asuma orice risc, chiar și acela venit din partea unui logodnic. Și nu cred că polițistul acela idiot îl va aresta. Un gentleman cu titlu! Ce Dumnezeu!

- Pari furios, ca și cum ți-ar displăcea titlurile, zise ea nedumerită. Ești un anarhist, așa cum pretindea comisarul?

- Nu, dar am în minte vreo doi aristocrați de care umanitatea s-ar putea lipsi. Incidentul acesta îmi arată că nu avem cum să întoarcem spatele realității. La naiba cu slăbiciunea asta! Trebuie să fiu suficient de puternic ca să te protejez. Trebuie să găsim o idee care să meargă.

- Ai dreptate când spui că un logodnic nu ar fi de-ajuns,

zise fata. Numai un soț ar avea cum să rezolve lucrurile.

- Doar nu vorbești serios!

- M-aș căsători și cu diavolul, numai să nu fiu nevoită să-l accept pe acel bărbat. Cu oricine! insistă ea.

- Cu oricine? Hm! Frank ar fi disponibil.

- O, nu! Frank se va căsători cu Roseanne.

- Ți-a spus-o el?

^ - Nu. Nici măcar nu știe. Dar ea știe. Totul s-a hotărât când am înnotat împreună. Când a văzut-o în costumul de baie.

- O, da! zise John gânditor, amintindu-și de ochii mari ai lui Frank.

- De atunci, s-au îndrăgostit și mai mult unul de celălalt.

- Trebuie să le ofer cu dar de nuntă foarte frumos ca să le mulțumesc, zise John, amuțind aproape imediat, deoarece își amintise că era cam strâmtorat.

Ce îndepărtată i se părea cealaltă viață!

Cecilia începu să deretice prin odaie.

„E frumoasă, își spuse el. Nu înțeleg de ce bărbații se gândesc mai mult la banii ei decât la ea. Majoritatea bărbaților s-ar îndrăgosti de ea pentru că e frumoasă, nepăsându-le de bani”.

Dar avea oare dreptate?

întâlnise cazuri în viața lui când dacă un bărbat sau o femeie avea bani, apărea întotdeauna cineva care să dorească

să i-i smulgă.

„Oare de ce sunt bărbații așa de lacomi când vine vorba de bani?” se întrebă el.

Oamenii care fuseseră la strâmtoare vedeau lucrurile altfel. Mulți dintre cei întâlniți pe câmpul de luptă îi mărturisiseră că dacă vor supraviețui, erau ferm hotărâți să-și procure suficienți bani încât să se bucure de viață pentru tot restul zilelor.

„Nu mi-am dorit niciodată să mă mai întorc la război, nu mi-am dorit niciodată să mă mai cert cu cineva. Nu-mi doresc decât tihnă”.

John înțelegea acum foarte bine acest raționament. Gândul de a-și întemeia o familie, de a avea soție și copii îl atrăgea tot mai mult.

„Doi sau trei băieți”, reflectă el. „Și poate o fetiță.

Râse. Nu se gândise până atunci la căsătorie.

Nu-i stătuse mintea decât la distracție. La Londra sau oriunde altundeva unde erau femei frumoase și locuri potrivite pentru așa ceva.

Între timp, atitudinea lui se schimbase. Acum, căsătoria i se părea ideală.

„Dar trebuia să fie cu femeia potrivită”, își spuse el în timp ce se uita la Cecilia. „Trebuia să fie dulce și fermecătoare, să aibă mâini frumoase și o înfățișare plăcută”.

Trebuia să fie Cecilia.

— BARBARA CARTLAND

Blusc, aceasta se opri din trebăluială și se întoarse. Pe fața ei se citea hotărârea.

- Mi-a venit o idee, zise ea. Trebuie să ți-o spun înainte să-mi pierd curajul.

- De ce ai avea nevoie de curaj să vorbești cu mine?

- Pentru că... pentru că e o idee scandalosă. Și totuși, ar

fi răspunsul corect. Dar să nu cumva să crezi ceva rău despre mine.

- NU aş avea cum să cred ceva rău despre tine, se grăbi el s-o liniștească. Vino aici!

Înaintă cu șovăială, îl prinse de mână și se așeză pe marginea patului.

- Haide, vorbește!

- Singurul lucru care mă poate proteja de sir Stewart este un soț, dar de unde să-l iau?

- Oțice bărbat ar fi onorat să-ți devină soț.

- Speram s-o spui, deoarece există un singur bărbat căruia î-aș putea cere așa ceva. Un singur bărbat în care am încredere deplină. Iar acest bărbat ești tu.

Spunând acestea, roși.

John era așa de fermecat de frumusețea ei, încât la început nici nu înțelese semnificația vorbelor ei.

Interpretând greșit tăcerea lui, ea începu să zică:

- O, iartă-mă, nu ar fi trebuit să spun așa ceva. Probabil mă crezi o persoană foarte îndrăzneță. Te rog să nu-ți faci o

păreră proastă despre mine. Sunt așa de disperată, încât...

- Gata! zise el strângând-o de mână. M-ai luat prin surprindere, atâta tot. Trebuie să fii foarte speriată ca să propui așa ceva unui bărbat pe care aproape nu-1 cunoști. Mă tem că după aceea îți va fi foarte greu să te eliberezi.

- Dar nu vreau să mă eliberez. Ceea ce îți propun este să... să...

Trase adânc aer în piept și continuă:

- Îți propun un aranjament avantajos pentru ambele părți.

John strânse din buze.

- Asta să fie?

- Oamenii aranjează căsnicii dintotdeauna. Desigur... acestea sunt aranjate de alte persoane, dar de ce nu am aranja-o și noi pe a noastră?

- Cred că nu există niciun motiv, admise el, găsind-o și mai fermecătoare. Dar ești sigură că e ceea ce dorești și că ar fi profitabil pentru tine?

- Orice mă salvează de căsătoria cu acel bărbat e mai bun, spuse ea cu fermitate.

- E ceea ce gândești acum. După ce te vei căsători și nu-ți va mai fi teamă de Paxton, vei avea o mulțime de ani înainte pe care va trebui să-i petreci alături de un bărbat care poate nu îți este potrivit, care nu e mai mult decât o simplă cunoștință. Mai degrabă ai nevoie de o gardă de corp, nu de

— ____ BARBARA CARTLAND

un soț.

Ce bine ar fi dacă i-ar putea spune adevărul ascuns în adâncul inimii ei. Clipele acestea fermecătoare petrecute împreună însemnau cu siguranță ceva.

Dar mersese cât de departe putuse. Riscase deja foarte mult făcându-i această promisiune, nu putea să-și mărturisească prima iubirea.

- Sigur că am nevoie de mult mai mult, zise ea cu mult calm, deși inima îi bătea nebunește. Am nevoie de un bărbat bun și înțeleghător, un bărbat în care să am încredere. Știu că gândești la fel.

John tăcu, luptându-se cu această ispită. Din clipa când îi făcuse această propunere, voia să accepte. Dar oare avea dreptul să profite de nevoia ei? Dacă nu-1 iubea, și apela la el doar pentru protecție, ce fel de căsătorie ar fi fost și aceasta?

Tot ce știa, era că o iubește.

- Cecilia, începu el întinzând mâinile spre ea, dacă.

Capul îi vâjâia la amintirea clipelor petrecute împreună în

apă, când ea se preschimbase în sirenă și-l condusesse în adâncurile apei. Să trăiască astfel pentru totdeauna, să aibă copii cu această ființă... O adevărată ispită.

Dar avea oare dreptul să accepte așa ceva, să cedeze ispitei, în pofida mării iubiri ce i-o purta?

Cecilia, începu el din nou, dar se opri, neștiind cum să continue.

Tânăra se schimbă la față. O gheară îi strânse inima. Nu la asta se așteptase. Încercă să fie rezonabilă. Îl luase prin surprindere, iar acum trebuia să aibă răbdare.

- Sigur... ai nevoie de timp pentru a te gândi...
- NU am nevoie de timp. Știu răspunsul...
- Dar nu trebuie să-mi răspunzi foarte repede, continuă ea. NU am terminat explicațiile. Probabil ai senzația că numai eu câștig, așa încât de ce să renunți la libertate pentru a mă proteja?
- Cecilia... începu el, aproape râzând la gândul că aceasta ar fi marea bucurie a vieții lui.
- În schimbul protecției, îți dau tot ce am. Vei fi cu desăvârșire independent. Îți poți cumpăra un hotel...
- Draga mea, banii tăi nu înseamnă nimic pentru mine.
- Știu. Am știut de la început că ești un om bun. NU ai cum să fii ca el.
- Ca sir Stewart?
- Taci! Nu-i mai rosti numele! Nu are nicio legătură cu noi. Știu că nu ești vânător de avere, astfel încât îți pot spune cât de mare este averea mea.

Trase adânc aer în piept.

- Două sute cincizeci de mii de lire sterline.

Câteva clipe, lui John i se păru că nu auzise bine. Se gândise că ar putea avea vreo zece mii, cel mult douăsprezece mii de lire sterline, poate douăzeci.

Două sute cincizeci de mii de lire sterline!

Nu credea să existe atâția bani pe lumea asta.

În fața ochilor, fel de fel de imagini îi apăreau: castelul refăcut, grădina adusă la gloria de odinioară, casele oamenilor de pe moșie reparate...

Iar tot ce trebuia să facă, era să întindă mâna.

Dar visul lui se năruí imediat. Ea îi oferea totul cu entuziasm și pe deplin încrezătoare. Habar nu avea că lăsa totul pe mâna unui om care avea nevoie disperată de bani.

Își aminti că ea îi mărturisese la un moment dat că are nevoie de un bărbat căruia să nu-i pese de bani.

Ce ar spune dacă ar afla că a păcălit-o?

Un sfert de milion de lire sterline. Niciun bărbat nu avea nevoie de mai mult. Și niciun bărbat nu era mai nevrednic decât el pentru a primi o asemenea sumă.

Poate într-o bună zi îi va putea spune adevărul. Acum, însă era cu neputință. S-ar putea să nu-1 creadă.

- Să nu ne grăbim cu luarea unei decizii, zise el într-un târziu. Propunerea ta mă onorează, dar...
- Dar nu vrei, sfârși ea cu glas tremurând.
- Ascultă-mă!
- Nu trebuie să spui nimic, se grăbi ea să spună. NU ar fi trebuit să-ți fac o asemenea propunere., a fost o greșeală.
- Nu, nu a fost...
- Te rog să nu mai rostești o vorbă! Uită că... Iartă-mă!

Evitând să dea mâna cu el, ieși din încăpere, lăsându-1 pe John să-și blesteme stângăcia.

Când ajunse în propriul dormitor, Cecilia se încuie înăuntru și-și luă capul în palme.

- Cum de am făcut-o? Ce m-a apucat? Să cer în căsătorie un bărbat... O, sunt o nerușinată și o vicleană! Eram așa de sigură! Dar nu aveam niciun drept să fiu sigură. M-am îmbătat cu apă rece. O, Doamne! Ce-o fi crezând despre mine?

Vreme îndelungată măsură camera în lung și-n lat, frângându-și mâinile.

- Cum să mai dau ochii cu el? Nu mai e cu putință. Trebuie să fug cât mai repede de aici.

Dar gândul pieri imediat din mintea ei. Dacă părăsea hotelul, ar putea ajunge direct în brațele lui sir Stewart. Nu avea de ales: trebuia să rămână și să înfrunte rușinea.

- Dar nu trebuie să-l văd. Îi voi cere Roseannei să-l îngrijească, iar eu voi lucra la parter. O, dar nici asta nu pot face. Ce să fac?

O clipă, crezu că se va prăbuși sub o asemenea povară, dar se sili să rămână calmă. Era puternică. Nu trebuia să uite. Și niciodată nu avea mai multă nevoie de putere decât în clipa aceea.

Capitolul 10

^ Cecilia reuși să-l evite pe John restul zilei, dar seara trebui să ui ce cu supa și cu pastilele lăsate de medic.

Când o văzu, John se lumină la față.

- Slavă Domnului! Doream cu ardoare să te văd.
- O, da? Ești bolnav? Te pot ajuta cumva? Îl întrebă ea politicos.
- Cecilia, știi prea bine la ce mă refer. Trebuie să-ti vorbesc.
- Despre ce?
- Cred ca ți-ai făcut o impresie greșită... vreau să-ti explic...
- Nu e nimic de explicat, îi răspunse ea zâmind.
- Dar...

- De fapt, habar nu am despre ce vorbești. Mănâncă!

Spunând acestea, părăsi imediat încăperea, lăsându-1 să se uite la ușă.

John ar fi vrut să țipe din cauza propriei stângăcii.

- Ar fi trebuit să-i spun că accept oferta, apoi să-i spun adevărul și s-o las să decidă singură, zise el cu un geamăt. În schimb, am procedat cum nu se poate mai prost. Trebuie să îndrept lucrurile. Încercă să se ridice din pat, dar se prăbuși la podea. Chiar în clipa aceea intră Frank, care îl ajută să se ridice.

- Înapoi în pat, domnule!

- Frank, trebuie să mă fac bine cât mai repede. Nu sunt de niciun folos astfel.

- Vindecarea nu poate fi grăbită.

- Trebuie! Ea nu e în siguranță.

Pe hol se auziră pași, iar în clipa următoare intră doctorul.

Doctorul Sedgewick era un bărbat trecut de treizeci de ani, cu o față de om de treabă. Venea de două ori pe zi, să vadă care e starea pacientului.

- Treceam pe aici și am vrut să văd cum vă mai simțiți, zise el binedispus. Cum vă mai merge?

- Nu prea grozav, răspunse Frank în locul lui. L-am găsit prăbușit la podea.

Doctorul scoase termometrul.

- Ce e? zise Frank, încruntându-se la auzul vocii.

- E cineva aici?

- E polițistul ăla de doi bani, zise John oftând. Ar trebui să cobori să stai de vorbă cu el.

- Cred că vine sus, domnule, zise Frank.

Auziră pași grei pe scară, pentru ca în clipa următoare să se deschidă ușa. Comisarul Jenkins stătea încruntat în pragul ușii.

-Aici erați! zise el agresiv.

- Da, aici sunt. O știți prea bine, de altfel.

- Credeam că ați fugit.

- De ce s-o fi făcut?

- Am vorbit cu sir Stewart.

L-ați găsit? Slavă Cerului! Sper că e în spatele gratiilor.

- Nu. Am spus că am stat de vorbă cu el și am mai aflat unele lucruri. Se pare că i-ai răpit pupila.

- Dar v-am spus ce pretindea...

- Sir Stewart e un gentleman cu titlu, declară Jenkins. Sper că nu pretindeți că ar trebui să pun sub semnul îndoielii cuvântul unui membru al aristocrației.

John scoase o înjurătură, care exprima perfect starea lui sufletească.

- Chiat dacă i-aș fi răpit pupila — ceea ce nu s-a întâmplat - tot nu ar fi avut dreptul să tragă în mine.

- Ați lansat un atac viclean la adresa lui sir Stewart, silindu-l să se apere, zise Jenkins.

- E ceea ce spune el?

- Aceasta este acuzația lui sir Stewart. Iar eu sunt aici să fac investigații. Trebuie să-ți spun că problema este extrem de serioasă.

- Dar rana stăpânului meu de ce nu vi s-a părut suficient de serioasă? Ați avut nevoie de patru zile să veniți aici.

- Băiete, te sfătuiesc să nu faci pe deșteptul cu mine! Sir Stewart spune că...

- Pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai rosti acest nume, îl imploră John. Îl credeți numai pentru că deține ceea ce credeți dumneavoastră a fi un titlu, iar dacă de așa ceva e nevoie pentru a fi impresionat, să vă dau un altul: contele Milton.

- Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

- Vreau să spun că sunt conte. Lordul Milton de la Milton Park în Yorkshire, și întrucât titlul de conte este cu patru trepte deasupra aceluia de simplu cavaler, presupun că sunt de patru ori mai demn de încredere decât acel individ pe care ar trebui să-l arestați.

Jenkins îl privi câteva clipe, și începu să dea din cap a căinare.

- Prea bine! Prea bine! V-a venit dintr-odată această idee, dar poliția nu poate fi așa de ușor păcălită. Un conte! Ha! Ce glumă bună! Un conte care să conducă un hotel.

- Am luat ocupația ca pe o modalitate de a mă distra.

- E adevărat, întări Frank spusele stăpânului său. E conte.

- O, da! Ai spune la fel ca el, nu-i așa? Ești complice. Te arestez și pentru faptul că ai luat în derâdere forțele de ordine ale Maiestății Sale.

- Cu unele chestiuni nu te joci, interveni doctorul care până atunci tăcuse.

Se ridică în picioare și spuse:

- Pleacă de aici, Jenkins! Te faci de râs. Nu-l poți aresta pe acest om. E prea bolnav ca să se miște.

Comisarul șovăi. Îl cunoștea pe medic și era limpede că avea asupra lui la fel de multă autoritate ca posesorul unui titlu nobiliar.

- Trebuie să-mi fac datoria, domnule. Acest om e arestat. Cer să mi-o predea pe doamna în chestiune.

- NU am nicio doamnă, protestă furios John.

- În cazul ăsta, domnule, zise polițistul scoțând niște cătușe.

- Afară! strigă doctorul, ridicându-se. Mișcă-te de aici, altminteri te arunc chiar eu pe scară.

Jenkins pâli și făcu un pas spre ușă.

- Trebuie să-mi fac datoria, domnule.

- Ieși!

Jenkins mai făcu un pas și arătând spre John, zise:

- Consideră-te arestat!

Apoi, dispăru.

- Se va întoarce. Nu aveți pe nimeni care să garanteze pentru dumneavoastră?

- Ar putea-o face Robert Dale, dar e la Londra.

- Mă duc după el, se oferă Frank.

- Nu poți. Dacă pleci, cine o va proteja pe...

- Cine o va proteja pe tânără? sfârși medicul cu simpatie.

John încuviință.

- Cred că ar trebui să mă duc să văd ce face, zise Frank.

- Da, să vedem, zise și medicul, ieșind.

John rămase frustrat, pentru că nu putea să-i însoțească, în schimb, se ridică din pat și se duse la fereastră.

Avu astfel ocazia să-l vadă pe sir Stewart ieșind din hotel însoțit de comisarul Jenkins, care făcea plecăciuni în fața lui.

Brusc, sir Stewart exclamă:

- Iat-o!

În clipa aceea, o femeie venea grăbită spre poartă. Purta o pelerină cu glugă, așa încât era cu neputință să-i vezi fața. Avea cam aceeași statură ca Cecilia.

John își înfipse unghiile în palme și așteptă neputincios dezastrul.

Sir Stewart și cu Jenkins o prinseră imediat. Fata luptă să se elibereze.

- Te-am prins! strigă triumfător sir Stewart. Gata cu această hoinăreală. Mergi cu mine acasă și te comportă așa

BARBARA CARTLAND

cum se cuvine.

- Ajutor! striga fata. Ajutor! Sunt răpită!

Mai mulți clienți ieșiră din hotel, dar se retraseră când văzură uniformă polițistului.

- Nu vă amestecați! le strigă polițistul. Această femeie e o fugară care încearcă să scape de lege.

În clipa următoare, sir Stewart îi dădu gluga la o parte, ca să arate chipul fetei.

Era Roseanne!

John oftă ușurat. Zgomotul crescuse. Frank și cu medicul li se alăturară.

- Cine e această femeie? strigă sir Stewart. Unde e pupila mea?
- Dar nu e ea? Întrebă nedumerit Jenkins.
- Nu, nu e, zise Frank, pe un ton sumbru. Ea e domnișoara Campbell, logodnica mea, și dacă nu vă luați mâinile de pe ea, o să vă pară rău amândurora.
- Iar eu îl voi ajuta. Șterge-o de aici, Jenkins, și nu te mai face de râs ca prostul.
- Unde e? urlă sir Stewart. Unde e? Comisare!

Dar Jenkins o ștersese deja.

Roseanne profită de confuzia lui sir Stewart și se eliberă din strânsoarea lui, dându-i una peste picioare, ceea ce îl făcu să se clatine.

Vru să protesteze, dar hotărî până la urmă că e mai bine să se îndepărteze.

Doctorul se îndreptă spre poartă, lăsându-i pe Roseanne și pe Frank îmbrățișați.

Peste puțină vreme, erau cu toții în camera lui John.

- Felicitări! Când ai cerut-o de soție, Frank?
- Acum cinci minute. Când i-am spus "logodnica mea". Ei bine, mă gândeam de ceva vreme, dar văzând-o pe bruta aceea...
- Cecilia a spus întotdeauna că așa va fi, comentă John.
- Mă duc să-i spun, zise Roseanne.

Veni peste câteva minute, palidă la față.

- A dispărut! exclamă ea.
- Nu se poate! zise John. Probabil s-a ascuns în șifonier.
- Nu e. Am căutat-o peste tot. Nu există niciun indiciu, iar geanta ei a dispărut. A fugit.

Ascunsă în spatele copacilor, protejată de întuneric, Cecilia asistase la scena dramatică petrecută mai devreme.

O văzuse pe Roseanne zbatându-se în mâinile comisarului și ale lui sir Stewart, ca și scena când ea și cu Frank se îmbrățișaseră.

După ce sir Stewart și cu Jenkins dispărură din vedere, o luă la goană, dar în cealaltă direcție.

După un timp, găsi o trăsură și porunci vizitiului s-o ducă la gară.

Pe drum, era îngrozită la gândul că pierduse ultimul tren spre Londra. Din fericire, avu noroc. Va merge la Londra, va face ce avea de făcut, după care se va ascunde, copleșită de rușine.

John era conte.

Trăsese cu urechea și auzise întreaga lui mărturisire.

Cecilia, o fată obișnuită, îl ceruse de soț pe un conte. Acesta o refuzase cât de elegant putuse. Ca un aristocrat care-i spusese că nu se poate coborî la nivelul unei fete obișnuite.

Când își aduse aminte de felul cum îi oferise banii ei, îi veni să țipe de disperare și de rușine.

Aproape instantaneu, îi reveniră în minte clipele petrecute în apă, alături de el.

De-ar putea să-l uite! Să nu-1 mai iubească!

În gară la Londra, apelă la primul vizitiu care i se păru mai prietenos.

- Mă puteți duce la „Elefantul Alb”? E o berărie.
- Nu-mi puteți da o adresă?
- Știu numai că e în East End.
- Dar e un loc imens.
- O, nu se poate! Trebuie să ajung acolo.
- Urcați-vă în trăsură, am să văd ce pot face.

Bărbatul dispăru câteva clipe, după care se întoarse vesel. Schimbase câteva vorbe cu un coleg care îl lămurise.

- Știu unde trebuie să vă duc, dar nu e un loc potrivit pentru cineva ca dumneavoastră.
- Vă rog, trebuie să ajung neapărat acolo. Nici nu știți cât de important este pentru mine.
- Dacă vă duc eu, cred că va fi bine.

Trecură prin mai multe străzi înguste, printre case foarte sărăcăcioase.

- Am ajuns! zise vizitiul într-un târziu. Poate că persoana pe care o căutați nu este aici.
- O, ba da! El e stăpânul. Îl cheamă Robert Dale.
- Cum arată?
- Nu știu, nu l-am mai văzut niciodată.
- În cazul acesta, stați în preajma mea.

Intrară înăuntru, iar vizitiul i se adresă barmanului.

- Îl caut pe domnul Dale.
- Eu sunt Robert Dale.
- O doamnă dorește să vă vorbească.
- Vă rog, este foarte important. Chiar sunteți domnul Dale?

- Dacă sunt?
- Sunteți proprietarul hotelului „Paradisul” din Brighton?

-Da.

- Și ați fost în Crimeea, cu lordul Milion?
- De unde știți că e lord? Voia să nu se afle.
- Nu s-a aflat, dar acum a dat de bucluc și are nevoie de ajutorul dumneavoastră.
- Păi, prietenii prietenului meu sunt și prietenii mei. Veniți!
- Cât vă datorez? îl întrebă fata pe vizitiu.
- Un șiling și jumătate.

Fata adăugă și un bacșis generos, care îl făcu pe vizitiu să se întrebe cu cine are de-a face.

- Vă rog să-mi spuneți despre ce e vorba.

- Sir, de câte ori v-am spus să nu vă mai dați jos din pat?
- Trebuie să mă scol.
- Nu, trebuie să rămâneți așa până când vă veți mai reveni.
- Dar nu înțelegeți că trebuie s-o gălesc?
- Am căutat-o peste tot aseară. A dispărut. Probabil a luat trenul. Ceea ce înseamnă că deocamdată e în siguranță. E mai bine așa.

John se prăbuși pe pat.

În clipa aceea, cineva bătu la ușă. Contele avea un vizitator.

- Robert, ce-i cu tine aici? Întrebă uimit John.
- Am venit să adevăresc că ești conte.
- Dar de unde știi că am nevoie de ajutorul tău?
- De la Cecilia.
- Cecilia! exclamă contele. Unde e?
- Iat-o! zise Robert, chemând-o pe fată care aștepta în hol.
- Mă bucur să te văd. Ar fi trebuit să-mi spui că ești conte.
- Nu puteam să o fac. Nu am niciun ban, astfel încât am refuzat propunerea ta pentru că nu voiam să crezi că alerg după banii tăi.
- Ce prostie! Știi cum arată vânătorii de averi. Mă bucur că nu ai o para. Astfel, îți voi putea și eu oferi ceva.

- Dacă ai ceva ce să-mi oferi, ei bine... acel ceva nu sunt banii, ci ești tu, cea mai mare comoară de pe pământ. Femeia alături de care doresc să-mi petrec restul zilelor.

Stabiliră ca data nunții să fie când John se va simți suficient de bine încât să poată participa la ceremonie. La capătul a două săptămâni, se simțea bine.

-Vei putea oare să te căsătorești cu mine, având în vedere că mai sunt șase luni până când împlinesc douăzeci și unu de ani?

- Lăsați totul în seama mea, zise medicul. Pastorul e unchiul meu și voi aranja eu totul.

Pe măsură ce ziua se apropia, fericirea lor creștea. Numai că la câteva zile până la nuntă, aflară că sir Stewart reușise să iasă din pușcărie pe cauțiune. Probabil mituise pe cineva.

- Va veni drept aici! strigă Cecilia, disperată.

La începerea ceremoniei din biserică, sir Stewart începu să strige, disperat:

- Opriți această căsătorie! Este ilegală! Arestați-1 pe acel bărbat! îi strigă el comisarului Jenkins.

Comisarul se apropie cu cătușele, privind satisfăcut în jur.

În clipa aceea, se auzi un țipăt îngrozitor:

- Criminalul! Criminalul!

Vorbele fuseseră rostite de o bătrânică slăbuță.

- Spui prostii, femeie! strigă Jenkins.

- Nu-i cunosc numele, dar l-am văzut omorând pe cineva. Se întâmpla acum un an, când fusesem în vizită la fiica mea, la Londra. Trenul deraia, eu fusesem aruncată de pe scaun. Când m-am dezmeticit, am văzut doi oameni lângă mine. Unul stătea pe spate și era plin de sânge, celălalt îngenunchea lângă el. Ultimul acoperise gura celui alt cu mâna. Celălalt s-a zbatut cât s-a zbatut, după care și-a dat răsuflarea. Probabil am leșinat, deoarece nu mi-am mai amintit nimic. Când mi-am revenit, medicii strângeau trupurile și acordau îngrijiri. Cei doi bărbați dispăruseră. Am crezut că am visat. Dar acum văd că nu.

- Nu o luați în seamă! strigă sir Stewart. E o babă nebună.

- Nu, nu e nebună. Bărbatul omorât era tatăl meu. În clipa aceea, sir Stewart fu încătușat.

- Trebuie să vă ducem la poliție, zise un polițist mai tânăr. Trebuie să veniți cu toții.

- Dar este nunta mea! strigă Cecilia.

- Bine, vă așteptăm mai târziu. Peste o jumătate de oră, sper că e bine. Ceremonia poate să continue.

- Ne-am adunat astăzi, în acest lăcaș sfânt, să... începu preotul.

Sfârșit.

